

SEMJÉN ZSOLT
AZ ŐRÖK MAGYARSÁG
KÜLDETÉSÉBEN

SEMJÉN ZSOLT

Az örök magyarság
küldetésében

ANTOLÓGIA Kiadó
Lakitelek, 2021

*Borítókép: Parlament, Képviselőházi
ülésterem*

Szerkesztette:
Szényei Gábor

Fedélterv:
Illés Zoltán

Tördelés, korrektúra:
Agócs Sándor

© Semjén Zsolt, 2021

ISBN 978 615 5862 84 7

Készítette: ANTOLÓGIA Kiadó és Nyomda Kft.
Tel.: + 36 (76) 549-045
e-mail: antologia@nepfolakitelek.hu

Nyomdai előkészítés: Kvaszta József, Kecskemét
Tel.: +36 (20) 991-42-86, e-mail: kvaszta@jozsef.net

„Magyarjaim, ha felemlegettek
úgy négyszázötven esztendőök múltán,
legyetek résen. Új áfiummal:
kolduló haddal vonul fel a szultán.”

*Vári Fábián László: Szellembeszéd
(Csontváry : Zrínyi kirohanása c.
festményéhez)*

A CENTRÁLIS ERŐTÉR

– *Mintha az ellenzék semmit nem tanult volna április 8-ából.**

– Szögezzük le: ilyen még nem volt a politikatörténetben, hogy valamely politikai közösség háromszor egymás után kétharmados parlamenti felhatalmazást nyerjen, ráadásul különlegesen erős legitimitációt adó magas részvétel mellett. Kimondható, hogy a 2008-as szociális népszavazásunk óta minden országos választást megnyerő Fidesz–KDNP-szövetség a hazai és az európai politikatörténet legsikeresebb politikai konstrukciója. Az ellenzék mostani csúfos bukásának számos oka van, például nincs válasza arra a kérdésre, hogy miért ne Orbán Viktor legyen a miniszterelnök.

– *Korrupció – vágják rá kapásból.*

– A mai ellenzék kormányzása idején nagyságrenddel nagyobb volt a korrupció, ráadásul például a közmű privatizáció során a nemzeti érdekek szöges ellentétben; és az is világos, hogy erre a vádaskodásra hangszereli a külső támadásokat a Soros-hálózat, ahogy tette ezt a kijeji Majdantól Prá-

* 2018. április 8-án a Fidesz–KDNP 2/3-os többséggel nyerte meg az országgyűlési választásokat. (A világ politikatörténetében is egyedülálló módon egymás után harmadszor!) A határon túli magyarok 96,4%-kal támogatták a Fidesz–KDNP-t. A 2/3 éppen az ő szavazatainak köszönhetően sikerült.

gáig, Bukaresttől Pozsonyig. De a gazdaság erősödik, 4% felett a GDP, az államadósság folyamatosan csökken, ráadásul külföldi kitettsége töredékre apadt az elmúlt években. Radikálisan emelkednek a reáljövedelmek, nőnek a megtakarítások, bővül a belső fogyasztás, az államháztartás hiánya egyre kisebb.

Nem utolsósorban Magyarország helyes választ adott a tömeges illegális migrációra, megvédve identitását és polgári biztonságát. A primér gyűlöleten túl normális, ésszerű válasz tehát nincs arra a kérdésre, hogy miért is kellene a kormányt, a miniszterelnököt leváltani. Pláne alternatívaként azt állítani, hogy: Szél Bernadett miniszterelnök, Gyurcsány pénzügyminiszter, Vona belügyminiszter... A Soros–Simicska perverz koalíció totálisan megbukott.

– *Volt ilyen koalíció?*

– 2010-től a politikai helyzetet a Fidesz–KDNP jelentette nagy centrális erőtér* határozza meg, tőle balra a balliberális pártok és az elhelyezhetetlen LMP, tőle jobbra az eredeti Jobbik, melyek egymással nem kompatibilisek. Simicska Lajos személyes bosszúvágya és a Soros-hálózat ideológiai-gazdasági törekvései e *centrális erőtér* megszüntetésére, egy *duális erőtér* létrehozására szövetkeztek. Ezért az ellenzéki médiájuk átvette az irányí-

* A centrális hatalmi erőtér kifejezést itt pártpolitikai összefüggésben értem, de legalább ilyen fontos annak értékrendi (polgári-keresztény-nemzeti) és témavonatkozása (rend, országvédelem, családtámogatás, nemzeti elkötelezettség).

tást, az volt a terv, hogy a Jobbikot – a Simicska féle Hír TV-től a Soros féle 444-ig terjedő palettán egy kottából játszva – átpozícionálják és így kompatibilissé tegyék a balliberális pártokkal.* Mert így lett volna az egyik oldalon a kormánypártok, a másikon az egész ellenzék, vagyis duális erőter lett volna.

Két áruulás volt: Simicskáé és Vonáé. Simicska áruulása így rántotta magával Vona Gábor vallási jellegű, illetve politikai áruulását. A Jobbik bukott elnökének az a mondata, mely szerint az iszlám az emberiség utolsó reménysége, keresztény szempontból hittagadás, vagyis *aposztázia*, mert az emberiség utolsó reménye Jézus Krisztus! Vona Gábor ugyanezt politikai síkon is elkövette, amikor azt mondta, hogy ő adta a Jobbik lelkét, és ő is vette el. Ezzel elárulta és megtagadta a nemzeti radikalizmust. A Gárdától eljutott a Spinoza Házig, Budaházytól Heller Ágnesig. Jézus azt mondta: „ha egy ház meghasonlik önmagával, az a ház nem állhat fenn tovább.” Ez a mai Jobbik Simicska és Vona kettős áruulásának mérgezett gyümölcse. Az ellenzéki média nagy terve teljes kudarccal végződött, pártjaik pedig szétesőfélben vannak.

– Az európai színtéren viszont töretlen az erejük, folyamatosan támadják és megtorlással fenyegetik az érdekeiket védő Magyarországot. Mire számít a jövő évi európai parlamenti választáson, amely jól láthatóan két világnézet küzdelme lesz?

* Így jött létre a mai (DK–Jobbik) reformkommunista–reformfasiszta ellenzék.

– Angela Merkel fordult a Wilkomenskulturhoz képest, nemrég azt mondta, Magyarország Németországot is védi a kerítéssel. Ausztria messzire jutott az „oldalsó szárnyakkal felszerelt kapu” bányáságától, ki emlékszik ma már Faymann kancellárra, vagy utódjára, Kernre? Olaszországban is jelentéktelenné vált Matteo Renzi. Az új római belügyminiszter, Matteo Salvini korábban elképzelhetetlen dolgokat mond és tesz Brüsszel döbbenetére.

Egész Európában megfigyelhető a migrációellenes és a nemzetállami szuverenitást védő politika megerősödése, ezért arra számítok, hogy jövőre a globalista erők jelentősen visszaszorulnak az Európai Parlamentben, és a mostani Bizottság tagjából is csak hírmondó marad. *Nekünk a keresztény civilizáció védelmét és a nemzeti szuverenitást kell a zászlónkra írni!*

– *Két év múlva lesz Trianon centenáriuma, Románia már idén az Erdély elszakítását kimondó gyulafehérvári nagygyűlés századik évfordulójának látásában ég.*

– A románságnak azt üzenem, ha ennyire ünneplik a Gyulafehérvári Gyűlést, akkor annak deklarációját a magyar autonómiáról alaposan tanulmányozzák, és tartsák be. Trianon évével három teendőnk van. A nemzeti gyász természetes, de nem válhat kizárólagossá. Okunk van büszkének lenni arra, hogy túléltük Trianont, noha azt akarták, hogy ne legyen életképes Magyarország, a magyarság ne élje túl. Mégis erősödünk, soha nem látott magyar identitás-erősítést és gazdaságfej-

lesztést hajtunk végre a Kárpát-medencében. A trianoni utódállamok nagy része ellenben eltűnt, Csehszlovákia békésen, Jugoszlávia véres polgárháború során. Az emlékezés és a büszkeség arra is kötelez minket, hogy bemutassuk a történelmi igazságot magunknak, a nagyvilágnak és az utódállamoknak is, szerintem különösen fontos, hogy az ő nyelvükön is. Megjegyzem, ebben a Magyar Tudományos Akadémiának főszerepet kellene vinnie, de amit eddig letettek az asztalra, az nem csak halovány, hanem nem tűnt fel, hogy a magyar ügy szószólói lennének...

– *Romsics Ignác akadémikus nemrég egy interjúban azt nyilatkozta, hogy Erdélyt örökre elveszítettük, ezt Raffay Ernő történész professzor elvetelesen, reménytelenséget tápláló mondatnak minősítette...*

– Nem ismerem a szövegkörnyezetet, amiben akadémikus úr szavai elhangzottak – akinek műveit rendszeresen olvasom –, de ez így nyilvánvalóan nem igaz, és tényleg reményt veszítő. Azt persze lehet mondani, hogy a határok megváltoztatása ma az EU-ban nem reális, vagy hogy persze látjuk az etnikai arányokat, 100 év intézményes magyar ellenességének a következményét. De amíg másfél millió erdélyi magyar Erdélyben meg akar maradni magyarnak, akkor hogy veszett volna el a magyarság számára Erdély? Ezt a románok is tudják, azért a székely zászló tilalma, a Marosvásárhelyi Orvosi és Gyógyszerészeti Egyetem megfojtása és órákig lehetne sorolni. Különben a románságnak súlyos nemzetpolitikai válsággal kell

most szembenéznie: Moldávia nem akar csatlakozni Romániához.

– *Meglep.*

– Pedig így van. Hogy képzeletbeli példával érékeltessem a magyar olvasónak: képzeljük el, hogy van egy magyar nyelvű állam Magyarország határán, és ők azt mondják nekünk, hogy mi nem akarunk csatlakozni hozzátok. Azért ez megrendítené a nemzeti büszkeségünket... De a többi utódállamnak sincs oka triumfálni. Jugoszlávia felbomlása után Szerbia elveszítette a szerb nemzet bölcsőjének tekintett Koszovót és a tengeri kijáratot jelentő Montenegrót, és feldolgozhatatlan morálisan Srebrenica. A horvát nemzettudatban súlyos ellentmondás, hogy az Osztrák–Magyar Monarchia felbomlásával nem a függetlenség jött el, hanem a magyar–horvát kiegyezéshez képest rosszabb helyzetbe, gyakorlatilag szerb dominancia alá kerültek. És ott van a kérdés: hogyan viszonyulnak az usztasa államhoz? Végül is Horvátország kétszer is kilépett Jugoszláviából. Csehszlovákia cseh dominanciával jött létre. A Tiso-féle bábállam nem vállalható történelmi előképként, de tény: hogy végül is Meciarral Szlovákia különvált Csehországtól. Fontos, hogy a szlovák nyelv két szót használ Magyarország megnevezésére: Mad'arsko a mai Magyarországot jelöli, Uhorsko ellenben a történelmi Magyarországot, melynek a szlovákság is része volt, és amelynek királyait, például Szent Istvánt ők is magukénak vallják. A mi feladatunk, hogy ezt a pozitív tartalmú Uhorskogondolatot erősítsük, és minden lehetséges alka-

lommal rávilágítsunk, hogy az államhatároktól függetlenül a Kárpát-medence a természetes egység.

*(Demokrata, 2018. június 20.,
az interjút Ágoston Balázs készítette)*

*Orbán Viktor miniszterelnök, a Fidesz elnöke és
Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes, a
Kereszténydemokrata Néppárt elnöke a negyedik
Orbán-kormány megalakulásakor a Parlamentben*

ÖSSZNEMZETI PARADIGMA

– a nemzetpolitikai forradalomról és
Brüsszel dühéről –

– *Felkaptam a fejem, amikor előadásában azt mondta, hogy a nemzetpolitikai forradalom az időjárásjelentésben is megvalósult.*

– Így van. Persze történelmi tett – ami személyes életcélom – a honosítás, egymillió új magyar állampolgár; az identitáserősítés – ezer magyar Kárpát-medencei óvodától a Sapientia erdélyi egyetemig –, megtízszereztük a támogatás összegét; és a gazdaságfejlesztés az egész Kárpát-medencében; – de ennek az élet minden területén meg kell jelennie. Az apróságok fontosabbak, mint gondolnánk: például hogy ne csak az legyen az időjárásjelentésben, hogy milyen az idő Budapesten és Szegeden, hanem pontosan ugyanúgy, hogy milyen Kolozsváron és Kassán. És ugyanúgy legyen a sport hírekben az, hogy jégkorongban mit játszott a Csíkszereda, vagy fociban a Dunaszerdahely, mint az, hogy mit játszott a Fradi. Ezt nevezem én össz-nemzeti paradigmának.

– *Kiemelne még valami újdonságot?*

– Például az Operaház Kárpát-medencei körútját. Mivel úgylis teljes tatarozása folyik az Operaháznak, megbeszéltem Ókovács Szilveszterrel, hogy – kerül, amibe kerül – grandiózus turnékat tartunk Beregszásztól Sepsiszentgyörgyig, ingyenesen,

mint az Anyaország ajándékát a külhoni magyarságnak. Katartikus így és ott Erkel Hunyadija! A lélegzetem is elállt attól az erőtől, ahogy a kamion-konvoj végigdübörgött Erdély útjain.

– *Csodálom, hogy ezt le tudták tolni az utód-államok torkán... Migránspolitikájuk viszont Brüsszel torkán akadt...*

– Nem a brüsszeli bürokratáknak kell megfelelnünk, hanem a magyarságnak! Történelmünk során hány millió magyar áldozta az életét azért, hogy Magyarország magyar ország maradjon! A franciáktól a németekig, ha akarnak, legyenek, de mi nem leszünk kevert népességű és kultúrájú bevándorló-ország, ráadásul a dzsihadista terror fenyegetettségében. 150 év iszlám hódoltság elég volt...

– *Ez a brüsszeliék szerint nacionalizmus. Önöknek pedig vállalniuk kellene a biztonsági kockázatokat is. Mert a jóemberek befogadók.*

– Timmermans úr annyira jó ember, hogy vállalja a kockázatot, hogy felrobbantsák a mi gyerekeinket. Avramopulosz úr annyira jó ember, hogy vállalja annak kockázatát, hogy a mi lányainkat megerőszakolják. Juncker úr annyira jó ember, hogy vállalja, hogy mi vértanúk legyünk. Mindenki vállalhatja a vértanúságot, de csak a maga nevében. Én nem mondhatom azt, hogy én bátran vállalom, hogy szerkesztőasszonyt megerőszakolják, fényképész úr torkát pedig elvágják lelkes dzsihadisták. Itt is bölcs dolog szem előtt tartani a klaszikus katolikus tanítást az állapotbeli kötelességről. Ez koncentrikus körökként írható le: elsődleges konkrét felelősségem a családomért van, aztán a

nemzetemért, és legeslegvégül – úgy általában – az emberiségért.

– *Ezzel a politikával nem csoda, hogy magukra vonták – a multikulturalizmust és a migrációt jó dolognak tartó – Brüsszel dühét és bosszúját és most szankciókkal fenyegetik Lengyelországot és Magyarországot.*

– Amiből persze semmi se lesz, mert lengyel barátainkkal vétőzünk egymás védelmében. Különösen jól esett, amikor még nyár előtt bejelentettem a magyar vétót Lengyelország mellett és Brüsszel-lel szemben! Sargentínire ugyanúgy nem fognak emlékezni pár év múlva, mint ahogy alig emlékszik már valaki Tavaresre.

De mi politikatörténeti csodaként harmadszor győztünk egymás után parlamenti választáson két-harmaddal; valóban maradandó történelmi tettként megcselekedtük a nemzet közjogi egyesítését és megvédtük hazánkat; és az európai nemzetek identitása, szuverenitása, és a keresztény civilizáció védelmében – a józan ész és az önvédelem jegyében – felráztuk és most már tematizáljuk az európai politikát!

(Gondola.hu, 2018. szeptember 26., az interjút Kárpáti Katalin készítette)

AZ ISZLÁM INVÁZIÓRÓL ÉS A MIGRÁCIÓPÁRTIAK MESTERKEDÉSÉNEK CÉLJÁRÓL

Az a helyzet, hogy a franciák, meg a britek évszázadokon keresztül kiraboltak gyarmatokat, tönkretettek népeket, még ha civilizációt is vittek oda. Ez az ő bűnük, nem a mienk. Nekünk például soha nem voltak gyarmataink. És nem mi találtuk ki az „arab tavaszt”. Az amerikaiak – Obama–Clinton – örültsége, hogy lerombolták a Mubarak-rendszert, az Aszad-rendszert, és így tovább. És azt látjuk, hogy ami utána jött, az sokkal rosszabb, mint ami volt. Tehát ennek a világpolitikának a felelőssége, hogy ezeknek az embereknek az országait tönkretették. Helytelen és erkölcstelen ez a korlátlan migrációtámogatás a kibocsátó országokkal szemben is. Mert, ha mindenki eljön Szíriából, Irakból és a többi országból, aki akar valamit az élettől, akkor ki fogja újraépíteni ezeket az országokat?

Az egész migrációs vitának van egy már-már antagonisztikus törésvonala, és szerintem ebben van a helyzet megértésének a kulcsa. Azok a nyugati országok, amelyek évszázadokon át húzták a gyarmatok hasznát, most nyögik a következményét, például Franciaország. A volt észak-afrikai gyarmatokról kezelhetetlen tömegű muszlim települ be Franciaországba, akiknek eszük ágában sincs nemhogy asszimilálódni, de integrálódni sem, párhuzamos társadalmat hoznak létre. Aki ismeri az

iszlámot, az pontosan tudja – hangsúlyozom, egy világvallásnak és nagy kultúrának tartom, de ahogy a Biblia mondja, mindenki a saját fügefája alatt –, hogy az iszlám a világot két részre osztja: az egyik a dar al-islam, azaz az iszlámnak már meghódolt terület, a másik a dar al-harb, ami a dzsihádnak, vagyis a háborúnak a földje. Na most mi ezen vagyunk. Ahol megjelenik tömegesen az iszlám, ott párhuzamos társadalom lesz, ahol pedig a muszlimok élnek, ott előbb-utóbb bevezetik a sariát. És egyébként a sariát be fogják vezetni azokra is, akik nem muszlimok. Meg kell nézni, hogy hova jutottak olyan nagyszerű városok, mint Alexandria vagy Antiochia, meg kell nézni, mi lett belőlük iszlám uralom alatt. Na most a nyugati országok már nem választhatnak, hogy akarnak-e együtt élni az iszlámmal vagy sem, mert ők elvesztek. Tehát náluk csak egyetlen kérdés van: hogyan lehet együtt élni az iszlámmal.

De mi még, magyarok, lengyelek, csehek, szlovákok, mi még itt Közép- és Kelet-Európában dönthetünk arról, hogy akarunk-e együtt élni az iszlámmal. Filozófiai értelemben, a kérdés tekintetében, én élesen tagadom és tiltakozom az ellen, hogy az európai kultúrának része lenne az iszlám. Nem része. Sőt, a magyar identitásnak pont az a része, hogy legalább három évszázadon át harcoltunk az iszlám hódítással szemben. 150 évet voltunk török hódoltság alatt. Ezt elmondhatják hasonlóan a lengyelek, a románok, a szerbek, a horvátok, és így tovább. Tehát nekünk ne magyarozzanak az iszlámról! Egyébként Nyugat-Európa tekintetében is, én úgy tudom, hogy mi nyertünk

Poitiers-nál, 732-ben. Hát most nem úgy néz ki a dolog... Spanyolországot is a móroktól foglaltuk vissza, tehát az európai identitás bizonyos értelemben az iszlámtól való védekezéssel is azonosítható. Az én identitásomban Hunyadi János meghatározó.

A zsidó-keresztény kultúra és így Európa a Biblián nyugszik, az Ó- és Újszövetség összetettségében. Az iszlám, a Korán ennek nem része. Az együttélés szempontjából: A keresztény hit: az abszolút Isten kegyelme és az én szabad akarátú együttműködésem. Tehát a lelkiismereti szabadságon nyugszik a keresztény hit. A zsidóság tekintetében egyetlen zsidó sem akarja, hogy a nem zsidók zsidók legyenek. Az iszlám ellenben, maga a szó is azt jelenti, hogy: meghódolás.

Nézzük meg, kik a propagátorai az iszlám invázióknak! A Gyurcsány házaspár és politikai csapata tekintetében a helyzet az, hogy ők világéletükben zsigerileg utálták a magyar szuverenitást, azt, hogy Magyarország a saját gyökereiből, a saját arcának, lelkének megfelelő országot és államot építsen. Ezért korábban semmi mást nem csináltak, csak a Szovjetunió vonatkozásában egy nagy szocialista világrendben akarták Magyarország helyét. Most, mikor a Szovjetunió összeomlott, most valami más uniót, más konglomerátumot keresnek, a lényeg az, hogy ne legyen magyar szuverenitás. A gyökerében szabadkőműves, bolsevik – és most különböző liberális leágazásai vannak – beállítottságúak zsigerileg két dolgot gyűlölnek: Az egyik a nemzet. A másik a keresztény civilizáció. Na most mind a kettőnek a lerombo-

lása úgy lehetséges – miután a baloldal önmagában erre nem képes –, hogyha nagy tömegű, idegen kultúrkörből jövő tömegeket hoznak be, most elsősorban iszlám tömegeket, akik biztos, hogy ellenségei a keresztény civilizációnak, és biztos, hogy nem lesznek se lengyelek, se magyarok. Tehát ezek a bevándorlók és az itt lévő nemzetellenes és keresztényellenes baloldal, ez a kettő – úgy gondolják – elég tömeg már ahhoz, hogy lerombolja a nemzeteket, a nemzeti szuverenitást és lerombolja a keresztény civilizációt.*

*(Hír TV, Magyarország élőben,
2019. április 22.,
Hazánk, május-júniusi szám)*

* A 2019. május 22-i Európai Parlamenti választást a Fidesz-KDNP szövetség abszolút többséggel, 53%-os eredménnyel nyerte meg.

NÁNDORFEHÉRVÁR ÉS LEPANTO

Még a Vatikánból is jelezték, hogy a lepantói csatát nem kell emlegetni... De nekem, mint magyarnak Nándorfehérvár az identitásom. És mint európainak, a lepantói győzelem az identitásom. És csak zárójelben jegyzem meg magas méltóságú római barátainknak, hogyha nem lett volna a nándorfehérvári diadal, és nem lett volna a lepantói csata, akkor ma Rómában ugyanúgy húznák meg magukat a Vatikánban, mint ahogy görög ortodox testvéreink meghúzzák magukat a Fanarionban Isztambulban. És az, hogy nem jutott a Szent Péter-bazilika a Hagia Sophia sorsára, az Nándorfehérvárnak és Lepantónak köszönhető.

(Elhangzott a Forum for Christian Communicators konferencián, Budapesten 2019. szeptember 4-én.)

KERESZTÉNYÜLDÖZÉS KELETEN ÉS NYUGATON

A szó szoros értelmében vett keresztényüldözés keleten van. De nem realitás-e, hogy száz év múlva keresztényüldözés lesz a szó szoros értelmében Európában is? Marseille-ben, Párizsban, Brüsszelben? Nem vagyunk hamis illúziókban, hogy csak a keleti testvéreink vannak veszélyben? Nem azzal kezdődik a keresztényüldözés, ami Nyugaton van, amikor egy tanárnőt meghurcolnak, mert egy kis kereszt van a nyakában? Nem azzal kezdődik a keresztényüldözés, amikor elveszti a munkáját az az orvos, aki nem hajlandó abortuszt végezni? Nem azzal kezdődik a keresztényüldözés, amikor elő akarják írni az óvónőknek, hogy a kisleányt nem nevezhetik kisleánynak, és a kisleányt kisleánynak?

*(Elhangzott a 2nd International
Conference of Christian Persecution
rendezvényen, 2019. november 26-án.)*

Marcell atya karmelita oltárkeresztje kalasnyikov géppisztolysorozat ütötte lyukkal

NEMZETISÉGPOLITIKA

Helyes, hogy egy kézben van az egyházpolitika, a nemzetpolitika és a nemzetiségpolitika. Hiszen emberi jogi szempontból a vallásszabadság és a nemzeti-nemzetiségi jogok mintegy párhuzamosan vannak. Mind a határon túli magyarságra, mind a magyarországi őshonos nemzetiségekre jellemző, hogy intézményrendszerük az adott nemzeti közösséghez kötődő egyház intézmény-struktúrájában működik, illetve ahhoz szorosan kötődik. Kárpát-medencei vonatkozásban pedig bátran elmondhatjuk az utódállamoknak, hogy a kisebbségi jogokat mi maradéktalanul biztosítjuk a magyarországi őshonos nemzetiségeknek – gondoljunk például a zászló és szimbólum szabad használatára.

Három tételben fogalmazható meg az általam vezetett nemzetiségpolitika: Először is – amint Alaptörvényünk kimondja és biztosítja: őshonos nemzetiségeink államalkotó tényezők; és hozzá kell tennünk: a magyar nemzet integráns részei. Amint a magyarság elválaszthatatlan része a külhoni magyarság, hasonlóan a magyar nemzet része az őshonos nemzetiség.

Másodszor: az a normális, ha az adott nemzetiség munkálója anyaországa és Magyarország közötti gyümölcsöző viszonynak. Ennek a gyümölcsöző viszonynak a gyümölcséből természetes és méltányos ha részesedik az adott magyarországi nemzetiség és az adott külhoni magyar nemzetrész.

(Ennek szép példája a vajdasági magyarság és a magyarországi szerbség, például Pásztor István és Alexov Ljubomir elismerésre méltóan használja ki ezt a szerb–magyar közös kormányülések alkalmával.) Ugyanakkor mindig is világossá tettem, hogy ha nem ilyen szerencsés Magyarország és egy másik ország kapcsolata – pl. Ukrajna esetében –, annak semmilyen módon nem lehet vesztese az adott magyarországi nemzetiség, hiszen ebben neki semmilyen bűnrésze vagy felelőssége nincs.

Harmadszor pedig arra a sajátos felelősségre szeretném felhívni a figyelmet, ami az őshonos nemzetiség sajátja. Mert része anyanemzete egyetemes kultúrájának, része az egyetemes magyar nemzet kultúrájának, de olyan egyszeri és megismételhetetlen értékgazdagság örököse, hordozója és munkálója, amit csak és kizárólag egyedül ő adhat anyanemzete egyetemes kultúrájának, az egyetemes magyar nemzet kultúrájának, végeredményben az egyetemes emberiségnek.

Ennek az értékgazdagságnak a megőrzéséhez, kimunkálásához és felmutatásához a Magyar Állam, az általam vezetett nemzetiségpolitika minden segítséget megad! *

*(Elhangzott a Nemzetiségi Konferencián,
a Parlament Felsőházában,
2019. szeptember 19-én,
Hazánk novemberi szám.)*

* A Fidesz–KDNP-kormány az őshonos nemzetiségek támogatását megszőzörözte.

*A vadászat nehéz mesterségét csakis korunkban,
és korunkban is csupán Európa
erkölcsileg legzüllöttebb részén becsülik alá."*

*José Ortega y Gasset:
Elmélkedés a vadászatról**

A VADÁSZAT VÉDELMEBEN

– *Amióta Ön elvállalta az Országos Magyar vadászati Védegylet elnökségét ésszerű fegyvertörvényünk, kitűnő vadászati törvényünk van és meghirdette a 2021-es Budapesti Vadászati Világkiállítást. A mai világban ehhez bátorság és elszántság kell, különösen egy politikus esetében.*

– A vadász-világban vannak, akik a vadászatért és emellett – egyébként tiszteletre méltó módon – a vadászatból élnek. És vannak, akik csak a vadászatért, a vadászat ügyéért. Én a vadászati munkáért soha egy fillért sem kaptam, és ez ad nekem egy bizonyos szabadságot, hogy – a részben akceptálható érdekek kavargásában – se tévesszem el a magyar vadászat és Világkiállítás irányát, ethoszát. És noha ebben nőttem fel – a családom évszázadok óta vadász-família –, elvégeztem ezért a

* A szerző vadásznak és nem vadásznak ajánlja olvasásra a nagy spanyol filozófus, Ortega mesterművét!

Soproni Egyetem Vadgazdálkodási szakát, hogy szakmai szempontból is fel legyen vértézve.

– *Ezzel együtt – és mindezért – személyes támadások érik.*

– Büszkén vállalom magyar vadász voltomat. Mindenki láthatja, hogy nem lehet megijeszteni, és megyünk előre. A támadások részint a politikai élet velejárója, részint ezek megszokásában immár harmincéves praxisom van. Én nem adom fel az életformámat, családom és gyerekkorom hagyományait, csak azért, mert miniszter vagyok és vannak akik ellenségei a vadászatnak. Ha megtagadnám politikai számításból vadász voltomat, akkor magamat tagadnám meg, tehát nem tudnék normális ember maradni a politikában sem.

– *A mai világban magát a vadászatot támadják.*

– Manapság maga a vadászat támadási felület, ami mutatja főleg a nagyvárosi társadalom egy részének természetből való kizökkent voltát. Ismert a történet, amikor a gyerekek a teheneket lilának mondták, mert csak a Milka-csoki papírján láttak tehenet... A társadalom egyre nagyobb része nem személyes élményeken, nem Fekete István állatregényein, hanem Walt Disney Bambiján nő fel, aminek a világon semmi köze a valósághoz, a természethez, jelesül az őzekhez. Filozófiailag is nagy veszélynek tartom az állatok ilyen antropomorf beállítását, mert azon túl, hogy természet-tudományos szempontból hamis, olyan képzetet alakít ki, ami egy szintre teszi az embert az állatvilággal. Az állatvilág ilyenfajta humanizálása vé-

gül is az ember relativizálása, ami az ember dehumanizálásához vezet. Az ember ember, az állat állat. Természetesen minden élőlényt megilletnek bizonyos „jogok”, védelem és tisztelet, mégpedig a természet rendje szerint nekik kijáró módon. Ezért hasonlóan abszurd, ha egy vaddisznó elejtését „gyilkosságnak” nevezik, mintha egy rántott hús elfogyasztását kannibalizmusnak mondanák. Az ember mindig is vadászott, ezért az ember-lét vadász-lét. Nem csak a cro-magnoni ember, de végig végig a történelemben. Ez emberi természetünk öröksége. Tehát az a természetszerű, hogy az ember vadászik, és az szorul magyarázatra, ha ezt megtagadja.

– *A Világkiállítás tekintetében mit gondol arról, hogy 1971-ben nem voltak olyan zöld ideológiák és politikusok, akik agresszíven ellenségesek a vadászattal, de 2021-ben szinte ez a mainstream...*

– Tanulságos – és pontosan alátámasztja azt, amire az előbb felhívtam a figyelmet –, hogy bizonyos magukat zöldnek tisztelő ideológiák – akiknek az ideológusai feltűnően olyan belvárosi figurák, akik soha nem éltek erdő-mező közelében –, miközben a természetre, annak törvényeire hivatkoznak az állatok, növények, ásványok világában, az ellenkezőjét teszik az ember és a társadalom, annak rendje tekintetében! Gondoljunk a gender-ideológiára.

– *És egy ilyen Európa-, sőt világ-szituációban mit tehetünk a vadászat elfogadtatásáért?*

– Itt a mi feladatunk annak megértése, hogy a természet védelmében két tévedést kell elkerül-

nünk: Az egyik az ipari lobby gátlástalan profitéhé-
sége, akik ipari parkká tennék a világot. A másik
tévedés, ami nem hasznosítaná az ember javára
az erdőt-mezőt, a vadvilágot. A Bibliában olvas-
suk, hogy a kezdet kezdetén Isten az embert a vi-
lágba, mint egy kertbe helyezte, hogy művelje azt.
Tehát ne zsákmányolja ki, de ne is hagyja sorsá-
ra. Mert nem kert az, amit lebetonoznak, de nem
kert az sem, amivel nem törődnek és dzsumbu-
j lesz. A kert művelése a gyümölcsfaültetés, gyom-
lálás, locsolás és metszés. *Ami a kertész kezében a
metszőolló, az a vadász kezében a puska.* A vad-
állománnyal gazdálkodni kell, állományát szabá-
lyozni, minőségét javítani, környezetével – erdő,
kultúrterület – fenntartható egyensúlyban tartani.
Aki ezt tagadja, az nem a vadászatnak, hanem a
természetnek, a természet védelmének van kárára.

– *Megjeleníthető mindez a Vadászati Világkiállítá-
sán is?*

– A Világkiállításnak nem véletlenül „Egy a ter-
mészettel” a címe. A teremtés rendjében a termé-
szet az emberre irányul, természet és ember elvá-
laszthatatlan. Az ember nem létezhetne a termé-
szet nélkül, de – filozófiai-teológiai szempontból –
a teremtett világnak sem volna értelme önmagá-
ban, az ember nélkül! A teremtett világ védelme,
művelése, fenntartható hasznosítása nem lehet-
séges vadgazdálkodás nélkül. És mivel az ember
nem csak a natúrának a része, de a kultúra létre-
hozója is, így a vadgazdálkodás nem választható
el a vadászati kultúrától: az altamirai barlang fest-
ményétől, Fekete István könyvein át, a Hubertusz

miséig. A Vadászati Világkiállítás lehetőség arra, hogy magunknak és a nagyvilágnak bemutassuk professzionális vadgazdálkodásunkat, Ázsiából hozott, Közép-Európában kiteljesített vadászati kultúránkat!

*(Az interjút Kókai Márton készítette,
Nimród, 2020. januári szám)*

A MI TEMPLOMAINK EGYIKÉBŐL SE LESZ SE SZUPERMARKET, SE MECSET!

– Az Európai Unió Statisztikai hivatala, az EUROSTAT szerint az egész EU-ban Magyarország költi a legtöbbet egyházi célra.

– A Kárpát-medencében több mint 3000 templomot tataroztunk ki, illetve építettünk újat. Ez szentistváni mértékkel mérve is egyedülálló. És egyikből se lesz se szupermarket, se mecset! A közfeladatot átvállaló egyházi intézmények számát több mint megdupláztuk, 2010-től az oktatás tekintetében 6-ról 14 százalékra – ez 220 ezer gyereket jelent –; a szociális és gyermekjóléti alapszolgáltatás tekintetében 11-ről 36 százalékra*, tehát itt több mint megháromszoroztuk. Ezen kívül – ami nekem mindig szívügyem volt – minden második gyerek jár államilag finanszírozott hittanra!

– Ön benyújtott egy törvényjavaslatot a Pázmány Péter Katolikus Egyetemről.

– Igen, a Pázmány megkapja a Nemzeti Múzeummal szembeni részt a Palota-negyedben, így többek között a Magyar Rádió Bródy Sándor utcai

* A parlamenti ciklus vége felé a teljes szociális ellátás fele egyházi fenntartású! Semjén Zsolt törvényjavaslatát elfogadta az Országgyűlés, így a feladat-átvállalással a finanszírozás mellett az ingatlanok is az egyházak tulajdonába kerülnek.

épületét, a Károlyi- és Eszterházy-palotát. Most már a Károli Gáspár Református Egyetem és a Katolikus Egyetem is meghatározó a belvárosban. Javaslom azt is, hogy mindezt – biztos, ami biztos – a Vatikáni Szerződés kiegészítésében is rögzítsük. Új megállapodásokat kötöttünk a Katolikus Egyháztól a Reformátusig, az Evangélikustól a Konstantinápolyi Ortodoxig, mintegy bebetonozva regnálásunk eredményeit. Tehát – hogy úgy mondjam – rendesen kistafíroztuk a történelmi egyházakat!

– *A balliberális ellenzék keresztény fundamentalizmussal vádolja Önöket amiért nem ratifikálják az Isztambuli Egyezményt, a családon belüli erőszak elleni fellépést.*

– Mi minden erőszak elleni fellépést támogattunk, így a „családon belüli erőszak” ellenit is, de a probléma az, hogy az Isztambuli Egyezmény ezt összeköti a gender-ideológia kötelező bevezetésével, amiről szó sem lehet! Amiben egyetértünk a balliberálisokkal, hogy mindketten meg akarjuk akadályozni a „családon belüli erőszakot”. A különbség, hogy mi az erőszakot akarjuk megszüntetni, ők pedig – ennek ürügyén – a családot.

*(Az interjút Kárpáti Katalin készítette,
Vasárnap.hu, 2020. március 10.,
Hazánk, áprilisi szám)*

A RENDELETI KORMÁNYZÁSRÓL ÉS A LELKI PATIKÁRÓL

– *Újra ösztűz zúdult a kormányra a korona-vírus kellős közepén, azért mert a parlament időkorlátozás nélkül hatalmazta fel a kormányt vészhelyzetben a „rendeleti kormányzásra”. Brüsszeltől az itteni balliberális ellenzékig diktatúrával, a jogállam és demokrácia felszámolásával vádolják Orbán Viktort.*

– Ugyanezt mondták például 2010 után is, az új Alaptörvény elfogadásakor. Az ő logikájukban kérdezem: mikor állítottuk vissza, hogy újra eltörölhessük? De az iróniát félretéve: tudja bárki is, hogy mikor lesz vége a járványnak? Nem tudja! Tehát az az ésszerű, ha addig tart a felhatalmazás, ameddig a járvány tart, – és nem melleleg csak és kizárólag a járvánnyal kapcsolatos ügyekben. A parlament bármikor visszaveheti a kormánytól. A minket támadó politikusok országokban erősebb az ilyen felhatalmazás mint nálunk, mivel ott a parlament az adott időpontig nem veheti vissza és jellemzően nem is ülésezik.

– *Erre azt mondják, hogy a Fidesz–KDNP-többség nem fogja visszavenni. Ráadásul mivel egy évtizede kétharmados többségük van, ezalatt kicserélték az Alkotmánybíróság tagjait, és önök adják a köztársasági elnököt is.*

– Ez így van, de akkor az ellenzéknek nem a kormánnyal van vitája, hanem a magyar néppel, aki már harmadszor választott meg minket két-harmados, alkotmányozó többséggel! Különben is mi értelme – és mi érdekünk – lenne „rendeleti puccsot” csinálnunk azzal a parlamenttel szemben, ahol alkotmányozó többségünk van? Valójában arról van szó, hogy mivel – európai viszonylatban is – sikeresen kezeljük a világválság okozta tényleg rendkívül nehéz helyzetet, amit a nép nagy többséggel támogat, beleértve az ő táboruk jelentős részét is, megrémültek attól, hogy elvesztik a szavazóikat. Hát ezért csinálják ezt a hisztériát, amihez csak ürügy a felhatalmazási törvény. Ezzel a baj nem az, hogy a kormányt támadják, hanem a vírus elleni védekezést!

– *Súlyos szavak.*

– Morális szempontból nem árulás ebben a helyzetben, hogy Brüsszelbe szaladnak feljelenteni Magyarországot? Alkalmasság tekintetében pedig arra kérem az Olvasót, képzelje el, ha most DK-Momentum–Jobbik kormány lenne, és Gyurcsány Ferenc és neje, Donáth Annával és Jakab Péterrel az oldalán, kellene hogy megvédjék az embereket és az országot...

– *Ön szerint nincs kivétel a baloldalon?*

– Hiller István felelősséggel beszél, kár, hogy a pártja se kerítés, se közmunka-ügyben nem hallgatott rá. Ez meg is látszik az MSZP támogatottságán...

– *Az Ön által említett Dobrev Klára és Donáth Anna, vagy a brüsszeli Bizottság és Berlin „európai*

megoldásról” beszél, szemben a magyar kormány „nacionalizmusával”.

– Miközben a németektől az osztrákokig lezárják a schengeni határt és el- és bezárkózó állami védekezést csinálnak... Most aztán járványügyben mindenki számára nyilvánvalóvá válhatott, hogy az EU megint maga volt az impotencia, a képmutatás, egészségügyi hivatala pedig egy gitt-egylet! Bebizonyosodott, hogy bajban nemzetállami alapon van működőképes megoldás. Az EU-bürokráciára várni és számítani: ideológiai vakság és a nemzetet veszélyeztető utópia.

– *Mégis az EU Magyarországon kéri számon a szolidaritást.*

– Milyen EU-szolidaritás van felénk? Nekik a „Jawohl natürlich” jelentené a magyar szolidaritást... A szolidaritás a természet rendjének megfelelően az állapotbeli kötelesség alapján lehet. A magyar kormány a magyarokért a magyaroknak felelős, és ha a magyarokról gondoskodtunk, akkor foglalkozunk másokkal. A szolidaritás szuverén, egyenrangú országok között lehet, amit meg is valósítottunk a V4-ek tekintetében, vagy például Szerbiával.

– *Mit gondol a brüsszeli és itteni balliberális ellenzék támadásának okairól? Ideológiai természetű, vagy van mögötte más is? Orbán Viktor ma Soros Györgyről beszélt...*

– Egyfelől vannak, akik úgy hisznek az EU-ban, mint a kommunisták hittek a kommunizmusban, a Szovjetunióban. Ez az Európai Egyesült Államok utópiája. A magyar történelem célja önmagában van, nem az EU a magyar történelem beteljesese-

dése, hanem egy adott időszakban a magyar érdekérvényesítés egy eszköze. *Magyarország volt az EU előtt is és lesz az EU után is.* De van egy gazdasági-politikai céljuk is: Magyarország függővé tétele. Ezért követelik például azt, hogy ne a munkahelyeket védjük meg, hanem, hogy munka nélkül segélyt osszunk. Nekünk pont azért kell az erős felhatalmazás, a cselekvési szabadság, hogy human szempontból megvédjük a magyar emberek életét, egészségét; gazdaságilag pedig megvédjük a munkahelyeket. Mert ha megszűnnek a munkahelyek, és fedezet és munka nélküli segélyosztás lesz, akkor jönni fog a baloldali kormányok szokásos adóemelés-megszorítás csőd-politikája, aminek a vége mindig a deficit, majd az államadósság elszabadulása, végül az IMF csapdája. A magyar szuverenitás fiktívvé válása, a kvázi gyarmati lét. Ennek a mesterkedésnek szimbolikus – és konkrét – figurája Soros György.

– *A járványra hivatkozva Olaszországban bezárták a templomokat és az olasz állam megtiltotta a misézést is, Ön pedig úgy nyilatkozott, hogy a magyar állam nem zár be templomot, és az egyháziak misézzenek.*

– Az Egyház történelméből következően is tapasztaltabb, mint bármelyik állam, és az egyháziak jobban tudatában vannak Isten előtti felelősségüknek, mint a politikusok. Az általános szabályok ismertek. A templomok nyitott kapuja, a liturgia bemutatása, az egyháziak pasztorális munkája az embert szolgáló isteni küldetés, amiért hálásak vagyunk. Így Nagyheához közeledve, katolikusként, személy szerint fontosnak tartom Sajgó Szabolcs

jezsuita atya kezdeményezését az Eucharisztia vételének biztosítására. Ha a testi patikába mehetünk, akkor mennyivel inkább a lelki patikába!

*(Az interjút Kárpáti Katalin készítette,
Gondola.hu, április 3., Hazánk, májusi szám)*

A HONOSÍTÁS MŰVE MAGA A TÖRTÉNELEM

– Napiren előtti felszólalás az Országgyűlésben,
2020. május 25. –

DR. SEMJÉN ZSOLT (KDNP, miniszterelnök-helyettes): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! A nemzetpolitika legnagyobb tette és a magyar közigazgatás talán legnagyobb vállalkozása a honosítás. Ezekben a napokban ennek különös aktualitást ad egyfelől a trianoni nemzetszétszakíttatás 100. évfordulója, másfelől a kedvezményes honosítás 10. évfordulója.

2010. május 26-án fogadta el az Országgyűlés 98 százalékos többséggel az állampolgársági törvény módosítását, ami a határon túli magyarság számára megteremtette az egyszerűsített honosítás lehetőségét. A számok tekintetében: a Kárpát-medencében az egyszerűsített honosításnak köszönhetően 940 ezren tettek állampolgársági esküt, míg jellemzően a diaszpórában az állampolgárság-megállapítás lehetőségével élve, illetve hagyományos módon mintegy 160 ezren kapták meg a magyar állampolgárságot. Összesen tehát 1 millió 100 ezren váltak *nemzettársainkból honfitársainkká.* *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

A honosítás kezdetén külföldi magyarok sokasága jött át a határon, hogy magyarországi önkormányzatoknál adja be honosítási kérelmét, majd

erdélyi, délvidéki, kárpátaljai konzulátusaink váltak a honosítás központjaivá, ma pedig a legtávolabbi külhoni kis faluba is kimegyünk konzuli napokat tartani. A honosítás lehetősége természetesen mindig nyitva áll, de kimondhatjuk: *aki magyar állampolgár akart lenni, az magyar állampolgár lett.* Fontos tudni azt is, hogy Magyarország állampolgársági információt nem ad ki, így azok a honosítottak is biztonságban vannak, akik esetében az adott utódállam elvileg tiltja a kettős állampolgárságot.

Tanulságos felidézni azt is, hogy honnan indulunk: a kifejezett közigazgatási és politikai magyarellenességtől. A közigazgatásban a restriktív bürokrácia okozott keserűséget és csalódást a külhoni magyaroknak. Jellemző, hogy például a csángókat nem ismerték el magyarnak, ezért is kellett a mi törvényünkbe külön betennünk a csángó klauzulát. Politikai vonatkozásban pedig ama 2004. december 5-e, ami maga volt a nemzetárulás, amikor Gyurcsány Ferenc és szocialista kormánya nem áttalott a határon túli magyarok ellen kampányolni, kirekesztve őket a közjogi nemzetből, lelki Trianont okozva. Hála istennek, mostanra mindez már a nemzeti emlékezet szégyenpadjára került.

De azt sem rejthetem véka alá, hogy meg kellett küzdenünk némely kevésbé baráti utódállam ezerféle támadásával, ellenséges titkosszolgálatok dezinformációs aknamunkájával, amiben sajnos néhány itteni újságíró és orgánium is dicstelen szerepet játszott.

A nehézségek tanulságosak, az eredmények maradandók. Ma már a lehető legegyszerűbb és leggyorsabb a hazai anyakönyvezés, az útlevel és elektronikus személyazonosító igazolvány kiadása, és külhoni magyarjaink előtt is megnyílt – a magyarországgal azonos módon – számos lehetőség az anyasági támogatástól a babakötvényig. *A honosítottak gyermekei magyar állampolgárnak születnek, és ezzel is a Kárpát-medencébe mintegy visszatér a magyar államhoz való közjogi kötelék.* És ami a nemzet közjogi egyesítésének sarokköve: a szavazati jog. Így az Országgyűlés immár valóban nemzetgyűlés.

Tisztelt Nemzetgyűlés! Persze, fontosak a számok, fontos a statisztika. De ami igazán fontos, hogy a számok mögött hús-vér emberek vannak, családok története, oly sokszor kálváriája, akiket egy évszázadon át bozgoroztak, hazátlannak neveztek, de a kedvezményes honosítás lehetőségével egyfajta igazságot szolgáltatunk véreinknek.

Nemzetpolitikánk egységes, koherens és mostanra cizellált ívet alkot, aminek integráns, kitüntetett része a honosítás. Ennek az ívnek a tekintetében szólnunk kell arról, hogy az identitásörzés és -erősítés jegyében több mint megtízszereztük a külhoni magyarok költségvetési támogatását az erdélyi Sapientia Egyetemtől, a határokon túl a Kárpát-medencében épített és újjáépített ezer magyar óvodán át, a diaszpórába küldött több száz Kőrösi Csoma Sándor-os ösztöndíjasig. És ami paradigmaticus jelentőségű, a határon túlra menő hatalmas összegű gazdaságfejlesztési expanziónk.

Száz évig hátrány volt, ha valaki magyar, legfőbb ideje, hogy végre előny legyen. Ez így együtt az asszimiláció megállításának, sőt megfordításának az esélye, a Trianonra ma adható reális válasz.

Erre a munkára büszke lehet az Országgyűlés, a magyar közigazgatás, a külhoni magyar szervezetek, az egyházak, önkormányzatok. Az életben, így a közéletben is sok minden mulandó, de *a honosítás műve maga a történelem! (Taps.)*

TRIANON

Trianonra emlékezni kötelesség és erkölcsi parancs. Száz éve megkondult minden magyar harang, hogy világgá kiáltsa a nemzet fájdalmát és döbbenetét. Fájdalmát: hogy megtörtént; és döbbenetét: hogy megtörténhetett.

Felejteni nem lehet, felejteni nem szabad, *felejteni nem tudunk és nem akarunk.*

Trianon seb, Trianon stigma, Trianon küldetés. *Trianon örök seb, Trianon magyar stigma, Trianon ma is küldetés.*

Nekünk, mai magyaroknak négy kérdésre kell válaszolnunk: Mi történt? Miért történt? Mi a tanulság? Mit kell tennünk?

Mi történt? A válaszhoz könyvtárnyi monográfia is kevés lenne, ezért akárcsak vázlatos felidézése is szétfeszítené ennek a beszédnek a kereteit. Sokan, sokféleképpen elmondták, elmondják és el fogják mondani vérlázító történetét: történészek, írók, emlékezők. Emlékműveknél, osztálytermekben, magyar családokban.

Most talán elég felidézünk gróf Apponyi Albert 1920. január 16-án Párizsban elmondott védőbeszédét: „Tétovázás nélkül nyíltan kimondom, hogy a békefeltételek, úgy, amint önök szíveskedtek azokat nekünk átnyújtani, hazánk számára lényeges módosítások nélkül elfogadhatatlannak látszanak. Tisztán látom azokat a veszélyeket és bajokat, amelyek a béke aláírásának megtagadásából származ-

hatnak, mégis, ha Magyarország abba a helyzetbe állíttatnék, hogy választania kellene ennek a békének az elfogadása vagy aláírásának visszautasítása között, úgy tulajdonképpen azt a kérdést kéne feltennie magának, legyen-e öngyilkos azért, hogy ne haljon meg.”

Trianonban Magyarországról Magyarország nélkül döntöttek, elcsatolták Magyarország területének kétharmadát, népességének felét s minden harmadik magyar idegen – ellenséges – állam fennhatósága alá került. Consummatum est. Száz éve és ma ezért szólnak a harangok.

Miért történt? A marxista történetírás – és nyomdokain a liberális – évtizedeken át sulykolt válasza, hogy Magyarország elvesztette az általa kirobbantott háborút; és hogy az Osztrák–Magyar Monarchia a népek börtöne volt, Magyarország mostohán bánt a nemzetiségeivel és azért kellett szét-szedni, hogy a nemzetiségek saját utódállamaikban élhessenek.

Történelmi tény azonban, hogy a háború végén – a román betörést kivéve – Magyarország területén idegen katonák nem voltak, a több mint félmillió magyar katona a Hazától távol esett el. És nem Magyarország volt okozója a háborúnak, Tisza István miniszterelnök ellenezte, és érdekünk sem volt területszerzéssel veszélyeztetni a magyarság etnikai többségét a Magyar Királyságban. A háború első számú oka – nem először és nem utoljára a történelemben – Szabó Dezső kifejezésével élve: a német hatalmi étvágy volt.

És most nézzük a nemzetiségi kérdést, hiszen erre hivatkozva verték szét a Monarchiát és csonkították meg Magyarországot. Az Osztrák–Magyar Monarchiáról megoszlik a birodalom népeinek emlékezete, de az vitathatatlan, hogy ez a történelmileg kialakult közép-európai egység rendkívüli gazdasági, szellemi fejlődést jelentett, és a maga mentalitásbeli közösségével sokkal természetesebb, szervezettebb volt, mint például ma az Európai Unió. Magyarország pedig semmivel sem bánt rosszabbul a nemzetiségeivel, mint más államok tették saját kisebbségeikkel. Hozzátehetjük, hogy összehasonlíthatatlanul jobban bánt velük, mint az utódállamok az impériumuk alá került magyarsággal... Ezek az utódállamok semmivel sem lettek etnikailag egységesebbek, mint volt az az ezeréves Magyar Királyság, amit a nemzetiségek önállóságára hivatkozva szétdaraboltak! Nagy-Romániában a románság aránya hatvanhárom százalékot tett ki. Csehszlovákiában a csehek a morvakkal együtt sem érték el az ötven százalékot, a Felvidéken a szlovákok részaránya mindössze negyvennyolc százalék volt. Jugoszláviában a szerbek aránya nem érte el a negyven százalékot, a Vajdaságban pedig a magyarság relatív többségben volt. Sokat mondó ezeket a tényeket összevetni azzal, hogy a Magyar Királyságban a magyarság ötvennégy százalékos többségben volt, a magyarul beszélők aránya pedig hatvannégy százalékot tett ki.

De van két ok, aminek a tudása nélkül semmi sem érthető és semmilyen tanulság nem vonható le, és amit a marxista–liberális történetírás és po-

litika minden eszközzel próbál elhallgatni, elhallgattatni: ez a *Monarchia és Magyarország elleni szabadkőműves összeesküvés* és a Tisza István után vezető szerephez jutók részint alkalmatlan, részint *hazaáruló* volta. Ez a szabadkőműves hátterű propaganda hihetetlen intenzitással feketítette be Magyarországot, rágalmazott, hamisított, lázította a nemzetiségeket és készítette elő a Monarchia és Magyarország lerombolását. Tragikus, hogy sem a bécsi, sem a budapesti vezetés nem ismerte fel a veszély nagyságát, a készülő tervet a birodalom megsemmisítésére.

Az alkalmatlanság tekintetében pedig a legpontosabban Sigmund Freud fogalmazott: „Soha sem voltam az anciam régime feltétlen híve, de kérdés számomra, hogy a politikai bölcsesség jelének tekinthető-e, hogy a sok gróf közül a legokosabbikat [Tisza Istvánt] meggyilkolják, a legbutábbikat [Károlyi Mihályt] pedig megteszik miniszterelnökné.” A magyar hadsereget jelentős részben Budapestről züllesztették szét. Ennek legpenetránsabb példája Linder Béla, a Károlyi-kormány hadügyminisztere, aki a Haza legválságosabb pillanatában kijelentette: „Soha többé nem akarok katonát látni!” A területi veszteségek elkerülhetetlenek voltak, de semmiképpen sem ilyen méretű, színmagyar országrészek elvesztése. De a Tisza-ellenes szisztematikus propaganda megtette a hatását, amire fizikai meggyilkolása tette fel a pontot. A nemzet vezető nélkül maradt. Történelmi tragédiánk, hogy nekünk nem volt Kemál pasánk.

Mi a tanulság? A magyar nemzet tudati züllesztéséhez és a magyar állam szétveréséhez egy ív vezetett: a szabadkőműves Jászi Oszkártól, az alkalmatlan Károlyi Mihályon át, az internacionalista Kun Béla kommünjének terrorjáig. *Az örök tanulság: külső ellenségeink nem tudnak tönkretenni minket, ha belső ellenségeinket féken tartjuk!*

Mit kell tennünk? A válasz előtt szembe kell néznünk azzal, hogy az ezer év jogán „mindent vissza”: ma irreális; az EU-tól várni megoldást: naivitás; a megváltozott etnikai arányokra hivatkozott belenyugvás: árulás.

Mivel nincs a kezünk ügyében kész válasz, az örök magyarság perspektívájából nézzük meg: miért akarunk megmaradni magyarnak? Azért, mert annak a csodának, amit magyarságnak nevezünk, ennek a zseniális nyelvnek, ennek a heroikus történelemnek, ennek az egyedülálló kultúrának: mi vagyunk az örökösei. Annak az érték-gazdagságnak, amit csak mi őrizhetünk meg magunknak, és adhatunk az egyetemes emberiségnek!

És hogy tudunk megmaradni magyarnak? Ha a teljes magyarság megmarad. Mert ha eltűnne az erdélyi vagy a felvidéki magyarság, akkor az egyetemes magyarság csonkulna meg. Trianon ország-csonkítása következtében a magyar nemzet és Magyarország határai nem esnek egybe. Mi a küldetésünk? Mit kell tennünk? *Ország- és nemzet-építéssel meg kell haladnunk trianont!*

Apponyi Albert azt mondta akkor triumfáló ellenségeinknek: „Önök most megásták Magyarország sírját, de Magyarország ott lesz a temetésén mindazon országoknak, amelyek most itt megásták Magyarország sírját”. Prófétai szavak. A történelem már eltemette Csehszlovákiát és eltemette Jugoszláviát. De mi megvagyunk!

Van okuk az akkori triumfálóknak ma triumfálni? Csehszlovákiából a szlovákok kétszer léptek ki: Tiso és Meciar idején. Jugoszláviából a horvátok kétszer váltak ki: az usztasákkal és a mi körünkben egy véres polgárháborúban. Szerbia szinte mindent elveszített, Koszovót és Montenegrót is. Románia tekintetében pedig Moldáviának – részben Erdély példáján okulva – esze ágában sincs csatlakozni Romániához. *1990-ben mi voltunk a leggyengébb állam a Kárpát-medencében. Most szemünk előtt fordulnak az erőviszonyok.*

Erős Magyarországot építünk erős nemzettudattal. Annak tudatában, hogy *a Magyar Állam nem pusztán egy adott terület lakosainak közigazgatási szolgáltatója, hanem a magyar nemzet politikai önkifejeződése.* Végső értelme és célja a magyar nemzet megmaradása és fejlődése. Ennek alapján alkottuk meg az Alaptörvényt, ami kimondja, hogy Magyarország felelősséget visel a határon túli, külhoni magyarságért. A Kárpát-medencében korábban elképzelhetetlen nagyságrendben biztosítjuk az identitáserősítést és gazdaságfejlesztést. Száz évig hátrány volt magyarnak lenni, most legyen előny! És megcselekedtük a legfontosabbat: minden magyar teljes jogú magyar állampolgár lehet! A magyar nemzet mindig kul-

túrnemzet volt, de politikai nemzet is, a magyar közjog által, aminek legszebb megtestesülése a Szent Korona. Most a honosítás által *megcselekedtük a nemzet közjogi egyesítését. Ez ma a válszunk Trianonra.*

Trianonra emlékezni: gyász. Trianonra emlékezni: összetartozásunk hitvallása. Trianonra emlékezni: az azért is megmaradás büszkesége. Trianonra emlékezni: Trianon meghaladásának küldetése.

Mint száz éve, most is megkondulnak a harangok. De sok mindent jelenthet a harangzúgás: van lélekharang, van félrevert harang és van a déli harangszó. Gyász, riadó, remény. Nemzeti gyász, mozgósító riadó, küldetéses remény!

*(Elhangzott Csurgón, 2020. június 3-án,
Gondola.hu)*

SZOLGÁLÓ LEÁNY, NEM FŐNÖKNŐ

– *Jourová biztos asszony beteg demokráciának nevezte Magyarországot.*

– Ha valami beteg, akkor az a Brüsszeli Bizottság önértelmezése. A Bizottság elnöke a biztosaival nem a szuverén államok főnöknője, hanem szolgálóleánya! A brüsszeli bürokrácia – vagyis a Bizottság – nem terjeszkedhet túl – magának politikai szerepet vindikálva – a szerződés betűjén. Ha egy EU-s intézmény és egy szuverén tagállam között vita van, akkor abban csak az Európai Bíróság dönthet, nem pedig egy másik intézmény!

*(Elhangzott Győrben sajtótájékoztatón,
2020. október 1-jén)*

MINDEN NEMZET ISTEN EGY GONDOLATA

Bele kellene illeszteni az Alaptörvénybe tételesen
is a gender-propaganda tilalmát

Most minden arról szól, hogy ez az ország kétszáz év múlva is a magyaroké legyen. A KDNP már a megalakulása, 1944 óta küzd ezért, mondta a Demokratának Semjén Zsolt teológus, a Kereszténydemokrata Néppárt elnöke, miniszterelnök-helyettes. Vele beszélgettünk.

– A nemrég történt franciaországi merénylet, amelyben egy csecsen származású, fiatal muszlim migráns lefejezett egy történelem tanárt, mérföldkő lett. A ne tovább! mérföldköve. Kérdezem Önt, a teológust és a politikust, hogy hány embernek kell még meghalnia ilyen borzalmas módon ahhoz, hogy a Nyugat feladja a sikeres integráció illúzióját?

– Ma Európára az a legnagyobb veszély, hogy a Soros-hálózat és a hozzá kötődő brüsszeli elit eldöntötte, milyen legyen a szép új világ: vegyíteni akarják az európai keresztény civilizációt és az iszlámot. Előrebocsátom, hogy az iszlámot természetesen világvallásnak és nagy kultúrának tartom. De ahogy a Biblia mondja, mindenki üljön a saját fügefája alatt...

– *Csakhogy az iszlám itt van Európában, és Angela Merkel szerint része is az európai civilizációnak...*

– Én ennek épp az ellenkezőjét állítom. Nem része. Sőt, az európai civilizáció egyik nem lényegtelen identitás-eleme épp az iszlámmal szembeni védekezés, történelmi értelemben gondoljunk a török hódítással szembeni évszázados harcainkra, vagy Európa másik felén a spanyolok arabok elleni reconqistájára!

– *Ön miért zárja ki a két vallás, a két kultúra szintézisét?*

– Nézzük a három vallást: a zsidóság nem akarja, hogy a nem zsidók zsidók legyenek. A kereszténység missziós vallás, a hit lényege az isteni kegyelem szabad akaratú elfogadása. Az iszlám esetében maga az iszlám szó is meghódolást jelent. Továbbá a mi személy fogalmunk a Bibliából ered és az ókeresztény krisztológiában kristályosodott ki. Ezért a szabad akaratból eredő lelkiismereti szabadságra, és az ebből következő emberi jogokra épülő európai civilizáció ellentétes a feltétlen meghódolást, meghódoltatást jelentő iszlámmal.

– *Még Emmanuel Macron is felháborodott a nemrég történt gyilkosságon, pedig ő kifejezetten migránspárti...*

– Későn. Attól félek, hogy ez a mai az utolsó francia generáció Franciaországban, amelyik még francia életet élhet... Évszázadokig húzták a gyarmatok hasznát, most nyögik a következményét. Ahol a népesség ilyen kritikus tömege muszlim, ráadásul ilyen demográfiával és ilyen bevándor-

lással, ott először a párhuzamos iszlám társadalomban vezetik be a saríát, majd előbb-utóbb a nem muszlimokra is. A saría, a dzsihád árnyékában fognak élni. Az iszlám a világot két részre osztja: a Dar al-islam-ra, és a Dar al-harb-ra. Az előbbi az iszlám által már meghódított területet, az utóbbi a háború földjét jelenti. Mi most az utóbbin vagyunk.

– *Valamivel korábban a Charlie Hebdonál is történt terrorista támadás Párizsban. A tanár lefejezése is egy karikatúrákról tartott előadásával hozható kapcsolatba. Egy felmérés szerint a cseccsen megkérdezettek 82 százaléka tiltaná a vallásával kapcsolatos bármiféle viccelődést...*

– A lelkiismereti és ebből következő véleménynyilvánítási szabadság az európai civilizációnk lényegéhez tartozik, de amit a Charlie Hebdo című szennylap művel, az primitív, provokatív blaszfémia, amivel én – a részvétem kifejezése mellett – semmilyen szellemi közösséget se vállalok. Az újság – szekularizmusnak nevezett, valójában szabadkőműves alapú vallásgyűlölettől átítatva – nemcsak a muszlimokkal szemben sértően és provokatívan gyalázkodó, hanem a keresztényekkel és a zsidókkal szemben is. A keresztények és a zsidók ezt tolerálják. A muszlimok nem.

– *Említette a szabadkőművességet. Egy tekintélyes hazai történelmi folyóirat legutóbb szinte egy egész számot szentelt a szabadkőművesség lepedőjének tisztára mosására...*

– A migrációnak nevezett iszlám invázió azért tud így benyomulni Európába, mint kés a vajba, mert itt nem a keresztény civilizáció ellenállásával

találkozik, hanem vákuummal. Kétszázötven év óta a szabadkőműves gyökerű mesterkedés – amit hol szekularistának, liberálisnak, kommunistának, '68-asnak hívtak – minden módon rombolta és rombolja a kereszténységet. És el kell ismerni, hogy például az LMBTQ gender devianciája joggal vált ki megvetést a muszlimokból.

– *Mitől lettek olyan erőtlenek, bizonytalanok a nyugati kereszténydemokrata pártok?*

– Egyszer a német CDU-sok megmutatták a programjukat II. János Pál pápának. Ez itt a szak-szervezetek fejezete, az a környezetvédelemé, és így tovább, magyarították a Szentatyának. Mire ő azt válaszolta, nagyon érdekes, nagyon jó, csak azt mondják meg, hogy ez a C betű itt micsoda?

– *A pápa most lenne száz esztendő. És annak idején mindennél fontosabbnak tartotta Európa újraevangelizálását... A jövőbe látott?*

– Ő korunk betlehemi csillaga! Az útmutató csillag, amelyik Krisztushoz vezet. Az, hogy összeomlott a Szovjetunió és megbukott a kommunizmus, szellemi értelemben II. János Pál pápának, politikai értelemben Ronald Reagan-nek, és a józan belátás tekintetében Mihail Gorbacsovnaak köszönhető. A Szentatya a leghitelesebben élte meg, és az Evangélium szikla fundamentumán tanította az élő kereszténységet és keresztény civilizációnkhoz való ragaszkodást. És lengyel hazafiként hirdette a nemzeti lét fontosságát. Minden nemzetét! Ő tudta, hogy a nemzetek jogai emberi jogok a közösség szintjén. A nemzeti lét az emberiség értékgazdagságának alapja: minden nemzet lsten egy gondolata.

– *Már nem olyan fontos az emléke Nyugat-Európában és úgy tűnik, Rómában sem... Miért?*

– A nagy és szent pápa örökre megkerülhetetlen az egyház- és világtörténelemben! Mert az Evangélium és a hitletétemény örök értékei alapján tanított, nem pedig például időhöz kötött, globalista ENSZ-dokumentumok alapján.

– *És mi a helyzet az Európai Unióval?*

– Az unió alapítóatyái – Adenauer, Schuman, De Gasperi – hitvalló keresztények voltak, a keresztény civilizációra és a nemzetek szuverenitására építettek. A mostani brüsszeli bürokrácia viszont olyan alma, amely nagyon messzire gurult az almafától. Az unió bűnben él, de nem bűnben fogant. Nekünk, közép-európai kereszténydemokratáknak az a feladatunk, bármilyen nehéznek is tűnik ma, hogy visszavigyaljuk az uniót az alapító atyák örökségéhez. Megjegyzem, az EU nem a magyar történelem célja, hanem a magyar életérdek egy eszköze. Magyarország volt az EU előtt is, és lesz az EU után is.

– *Az állam és az egyház munkatársak, állította minap Orbán Viktor... A balliberális oldal felhőrdült, mondván, új középkor fenyeget?*

– Az állam és az egyház elválasztása nem jelentheti az egyház és a társadalom szétválasztását. Egyszerre vagyunk tagja az egyházunknak és polgárai a hazánknak. Ez így normális Szent István országában. Az a fajta szeparatizmus, amely például Franciaországban mesterségesen szembeállítja az emberek államhoz és egyházhoz való kötődését, szimpla skizofrénia.

– *Mondhatjuk, hogy idehaza az egyház és az állam között a KDNP a kapocs?*

– A kereszténydemokrácia nem a keresztény vallású demokratákat jelenti, hanem önálló politikai filozófiát, aminek a gyökerei az egyház társadalmi tanításába, végül is az Evangéliumba nyúlnak. Az örök igazságokat próbáljuk érvényesíteni a mindennapok esetlegességei közepette. A KDNP – 1944-es alapítása óta – minden programpontja vállalható, az alapértékek tekintetében egy jöttányit sem változott, és e program minden lényeges pontját meg is valósítottuk. Lehetővé téve például a családi típusú adózást, a külhoni magyarok kettős állampolgárságát, az egyházi iskolák államiakkal egyenlő finanszírozását, vagy például a mindennapos testnevelést, és így tovább.

– *A KDNP szíven viseli a határainkon túli magyarság sorsát. A Momentum elnöke, Fekete-Győr András legutóbb azonban arra intette Önt és Orbán Viktort, hogy ne kampányoljanak az RMDSZ mellett a romániai helyhatósági választáson. Miközben ők kampányoltak, igaz egy román, a Felvidéken pedig egy szlovák jelölt mellett... Mi ez?! Cinizmus?*

– Nem. Nemzetárulás. És akik elkövették, azok sehonnai nemzetárulók. Amikor a Momentum egy szlovák párt melletti voksolásra próbálta rávenni a felvidéki magyarokat, és arra, hogy legyenek büszke szlovákok, akkor manifeszt hazaárulást követett el. Nem azt mondták, hogy legyenek jó állampolgárok Szlovákiában, hanem, hogy legyenek jó szlovákok! Ilyet még Benes sem mert mondani.

Fekete-Győr pedig román jelölteket propagált Erdélyben az esélyes magyar jelöltekkel szemben. De ugyanezt követték és követik el Brüsszelben, ott Magyarország ellen mesterkednek. Gyurcsányt és Gyurcsánynét is ugyanaz a nemzetidegenség jellemzi. Gyurcsány 2004. december 5-én nem átalolt az ellen a magyar nemzet ellen kampányolni, aminek a miniszterelnöke volt. Lelki Trianont okozott a magyarság számára, és azóta is permanensen uszít ellenünk. Gyurcsányné pedig az „Európai Egyesült Államok” mellett ágál. Azelőtt a Szovjetunióért, most a brüsszeli unióért, mindegy minek hívják, csak ne legyen magyar szuverenitás. Mi ez, ha nem hazaárulás?! Mi megcselekedtük a honosítás által a nemzet közjogi egyesítését. Több mint egymillió egyszázezer nemzettársunk vált így teljes jogú állampolgársággal honfitársunkká. Aki magyar állampolgár akart lenni, az magyar állampolgár lett. Ez személyes életcélom is volt!

– *Most épp a Mese mindenkié című könyv körül forr a vita, de a melegházasság kérdése is műsoron maradt, szerepel a legtöbb ellenzéki párt jövő évi, 2022-es programjában. Mit lehet tenni?*

– Amikor az állam családtámogatást ad, akkor nem az állampolgárok szexuális önmegvalósítását finanszírozza, hanem védi és segíti az egy nő és egy férfi elkötelezett élet-kapcsolatára épülő családot, mert ez biztosítja a nemzet fennmaradását. Különben mindenki azt csinál a magánéletében, amit akar, majd elszámol az Úristen előtt, ahogy tud. De ezeket ne hívják családnak, mert az megszentelt fogalom, és ne fogadjanak örökbe gyer-

meket, mert a gyerek egészséges fejlődéshez való joga erősebb, mint a homoszexuális párok gyerekeire való igénye.

– *Ez a középkor, mondja megint a Momentum...*

– Ez a természet, a teremtés rendje! Ha a házasság tekintetében feladjuk az egy férfi egy nőt, hol lesz ennek vége? Ha két férfi házasodhat, három miért nem? Akkor mi az a szexuális aberráció, ami nem lehet házasság? A bűnös emberben meg kell különböztetni a bűnt, amit elítélünk, és az embert, akit szeretünk. Nem helyes az embert gyűlölni és nem helyes a bűnt szeretni. Különben érdekes pszichológiai kérdés, hogy miért nem elég nekik a magánélet, miért akarnak állami elismerést? Azért, mert a lelkük mélyén ők is tudják, hogy amit csinálnak, az természetellenes. Az pedig a maga abszurdításában tanulságos, ahogy a mostani liberálisok szexuális devianciából csinálnak politikai ideológiát.

– *Nagy-Britanniában már a gyereknek is lehet nemet választani... Sőt, megesik, hogy a kisgyereket a szülei vetik alá hormonkezelésnek és akár sebészeti beavatkozásoknak azért, hogy megváltozzon a neme.*

– A neme semmilyen műtéttel és hormonnal valójában nem tud megváltozni, mert az a kromoszómától függ, ami a születéssel – pontosabban jóval a születés előtt – eldőlt. Ezt egyébként – bölcsen – törvényben is rögzítettük. Vannak dolgok, amik a születéssel adóttak, ilyen például a korom is. Nem mondhatom, hogy ötévesnek érzem magam és óvodába akarok járni, és azt se, hogy ki-

lencvenötnek és kérem a nyugdíjamat. Navratilovától hallottam, hogy ha a nem elhatározás kérdése, akkor egy másodosztályú férfi teniszező nőnek nyilvánítja magát, és a női teniszbajnokságban indul. Abszurd. Visszatérve a kérdésre, attól az „anyától”, aki egy kisgyermeket „átoperáltat” és hormon manipulációnak veti alá, attól azonnal el kell venni a gyereket az Államnak és meg kell védenie. Az ilyen csonkítást elvégző „orvost” pedig örökre eltiltani a praktizálástól. Szerintem a gyermekek védelmében az Alaptörvénybe tételesen is be kell írunk a gender-propaganda tilalmát.*

*(Demokrata, 2020. november 4.,
az interjút Sinkovics Ferenc készítette)*

* Az Alaptörvény ilyen módosítása 2020. december 15-én megtörtént.

*Mohácsi csatatér: lefejezett keresztény
foglyok tömegsírja.*

*Európaiak, magyarok: emlékezzetek!
(Facebook poszt, 2020. november 5.)*

A BALLIBERÁLIS OLDAL SAJÁT DEVIÁNS ÉLETHELYZETÉBŐL CSINÁL POLITIKAI IDEOLÓGIÁT

– *Mint a kereszténydemokrata párt vezetője, mit gondol arról, hogy mennyire lesz nehéz Szájer József botránya után a Fidesz–KDNP-nek a keresztény-konzervatív életmóddal kampányolni?*

– Tulajdonképpen az ellenzéknek nem ünnepelni kellett volna Szájer Józsefet? Nekik azt kellett volna mondani, hogy „Welcome to the club”! Droppropaganda, melegházasság... De a lényege az egésznek: teológiai értelemben az eredeti bűn következtében az ember hajlamos a bűnre. Nem az a legnagyobb baj, amikor az emberek bűnt követnek el, hanem a legnagyobb baj az, amikor a bűnt megpróbálják erénynek beállítani, az erényt pedig bűnnek.

Az a nagy különbség a jobboldal és a baloldal között ebben a kérdésben, hogy a Kereszténydemokrata Néppárt a keresztény tanítás alapján pontosan tudja, hogy mi a bűn és mi az erény. Az ember esendő, elkövet bűnöket, de ha tudja, hogy mi a jó és mi a rossz, akkor van esélye arra, hogy fölálljon. A balliberális oldalon a probléma az, hogy a bűnt erénynek akarják beállítani, az erényt pedig bűnnek; és aki nem tudja, hogy mi a bűn,

mert azt hiszi, hogy az tulajdonképpen erény, helyes, természetes, normális dolog, annak esélye sincsen arra, hogy fölálljon a bűnből. Tehát emberi esendőségek, bűnök mindenütt vannak, ahol ember van, mert az ember az eredeti bűn következtében hajlamossá vált a rosszra. A nagy különbség az, hogy világosan kell látni, hogy mi a bűn és mi az erény. Ez a dolognak a metafizikai mélysége.

– *Csak egy kérdést engedjen meg még, hogy politikai értelemben most beleírni az Alaptörvénybe, hogy „az apa férfi, az anya nő”, és arról kampányolni, hogy keresztény szabadság és magasabb rendű értékek. Nem lesz nehéz ezek után? Sok embernek nyilván eszébe fog jutni...*

– Én megértem, hogy ön egy újságíró, de itt klasszikus módon keveri össze a felszínes, pillanatnyi történéseket a metafizikai és természetrendi mélységekkel. Szájer József tragikus – minden szempontból tragikus – története egy esemény, ami szerencsétlen, tragikus, de ez nem érinti a társadalmat, nem érinti az alkotmányossági rétegeket. Az alkotmányossági rétegeket az érinti, hogy a gender-propaganda ellentétes a természet rendjével. Mi nem akarunk senkit kriminalizálni. Mindenki azt csinál a magánéletében, amit akar. De a gyerekek az egészséges fejlődéshez való jogát az államnak meg kell védenie! Ezért az, hogy óvodában a fiúkat lánynak akarják nevelni, a lányokat fiúnak, ez ellentétes a természet rendjével. Tehát a gyerekek védelmében kell a gender-propaganda tilalmát biztosítani. Ezért fontos az, hogy világossá

tegyük, hogy a házasság tekintetében: egy férfi, egy nő, az apa férfi, az anya nő. Egyébként szomorú, hogy ide jutott a világ, hogy ezt rögzíteni kell.

*(Fábián Tamás villáminterjúja,
telex.hu (ex-index),
2020. december 9.)*

*Beleírtuk az Alkotmányba: „Az apa férfi, az anya nő!”.
Megvédtük a családokat, Magyarországon
nem lesz gender őrület!
(Facebook poszt, 2020. december 15.)*

GYÁSZBESZÉD BALÁZS FECÓ TEMETÉSÉN

(részlet)

Fecó a szó nagybetűs értelmében Művész volt. A művészet, amennyiben művészet, mindig van benne valamilyen szakrális mozzanat. Lehet, hogy keresi az Istent, lehet, hogy perlekedik az Istennel, sőt még az Isten hiányának fájdalma is lehet, de a művészet, amennyiben művészet, mindig van benne valami szakrális mozzanat. És fordítva is igaz, attól, hogy valami formálisan liturgikus zene és egy kántor játssza a templomban, attól még nem lesz feltétlenül szakrális, attól még nem lesz transzcendenciára irányuló.* Balázs Fecó ihletett művei, mivel az egzisztenciájának a szívéből indult és az emberi egzisztencia szívébe talált, a Voltaképpenire irányult, ezért Művészet.

A matematika azt tanítja, hogy a részek összessége egyenlő az egészszel. Filozófiailag ez már nem egészen van így, mert a részeknek az egymáshoz való relációja már egy bizonyos többletet jelent az egészhez képest. És a művészetben és az élet számtalan területén végképp nem igaz az, hogy a részek összessége egyenlő az egészszel. Barátaimat

* Amint például Csontváry számos képe szakrális, míg jó néhány giccses szentkép-nyomat – témája ellenére – nyilvánvalóan nem az.

látom itt a Fradiból, és direkt nem akarok zenei hasonlatot mondani. A világ legjobb focistáit megvásárolták az amerikai Cozmosba, egy futball csapatba összerakták a világ legdrágább és talán legjobb játékosait. És az egészből nem jött ki semmi. Mert ez volt az, amikor a részek többek voltak, mint maga az egész. Balázs Fecó esetében más a helyzet. Horváth Attila – nem szövegei, hanem – költeményei és Balázs Fecó zenéje esetében az egész több mint a részek összessége.*

Az igazság az, hogy Fecó nem csak alkatilag volt sokkal líraibb, mint a körülötte lévő rocker-világ, hanem zenei műveltégét, alkati és zenei beállítottságát tekintve is. Itt engedjenek meg egy talán meglepő, de általam teológusként is vállalt hasonlatot. Nomen est omen, mondja a népi bölcsesség. A névből következhet valami. Az Egyház azt tanítja, hogy a védőszentek, akikről a nevünket kaptuk, egy sajátos életpéldát jelentenek számunkra. Én azt állítom, hogy Assisi Szent Ferenc lelkisége nagyon közel állt Fecó, Balázs Ferenc lelkiségéhez. Assisi Szent Ferencet a szülei lovagnak, katonának szánták. Assisi polgárai azt várták volna, hogy Szent Ferenc páncélban, pajzsos és karddal vezesse rohamra Assisi népét. Még a saját püspöke is azt szerette volna, hogy lovag legyen, de Szent Ferenc nem volt katona alkat. Nem volt lovag alkat. Az ő lelkisége az volt, hogy mezítláb, csuhában a mezőn menjen és prédikáljon a madaraknak. Fecót megihlette a rock, megihlette a

* Ilyenek például Cseh Tamás és Bereményi Géza művei.

kemény rock, meghihlette a rockerség, de ő lelki-
ekben mindig egy szelíd lírai alkat maradt.

A Szent Ferenc hasonlatot folytatva, önként adódik az a hasonlóság, amikor Szent Ferenc fel-
építi San Damiano templomát, ahogy Fecó is kül-
detést kapott arra, hogy a sitkei templomot újjá-
építse. Szó szerint idézem Önöknek Celanoi Ta-
mást, Assisi Szent Ferenc életrajzát: Krisztus meg-
szólította Szent Ferencet: „Néven szólítottalak Fe-
renc, menj és állítsd helyre hajlékomat, mert mint
látod, romokban hever.” Szent Ferenc küldetése
nem csak San Damiano templomának építészeti
újjáépítésére vonatkozott, hanem magának az
Egyháznak az újjáépítésére. Fecó küldetése sem
pusztán arra vonatkozott, hogy egy romos temp-
lomot felújítson építészeti értelemben, hanem akik
Sitkére mentek évről évre, ott a szíveket építette
újjá.

És az utolsó párhuzam Szent Ferencsel Celanoi
Tamás Szent Ferenc második életrajzából: „Az
édes dallamokat, melyek bensejében törtek fel, az
isten susogás nesztét öntötte dalba. S amint tulaj-
don szememmel láttam, vett egy darab fát, a bal kar-
jára fektette, jobb kezével pedig egy fonállal meg-
hajlított ágat szorított, s azt, mint a hegedűnél szo-
kás, ide-oda vonogatta a fán. És a kifejező moz-
dulatokhoz énekelt az Úrról. Ez okozta, hogy a
mindennapi alacsonyabb rendű dolgokról megfe-
ledkeztén, a Mennysországba ragadtatott.” Fecó-
nál is megvolt az ihlet, az inspiráció, a sugallat.

Mindannyiunk célja az üdvösség, Isten színélá-
tása. A Szentírás nagyon szűkszavú, hogy milyen is
lesz az üdvösség. Annyit ír a Szentírás, hogy szem

nem látta, fül nem hallotta, értelem föl nem fogta, amit Isten azoknak készített, akik szeretik őt. Két hasonlatot használ a Szentírás. A lakoma képét, ahogy Pilinszky mondja: ahol nincs első és utolsó vendég, amikor asztalhoz ülünk, és a másik kép a Liturgia Aeterna, a mennyei zene, a mennyei kórus. Ebben a kórusban, ebben a mennyei zenében, a végső beteljesedésben, ebben az istendicsőítésben ott van Assisi Szent Ferenc a két fával. Ott van Fecó mestere, Bach az orgonával. És azt gondolom, hogy nekünk szabad hallanunk ebben a kórusban az ő hangját is. És egy Fecós – immár tökéletes – akkordot!

(Óbudai temető, 2020. december 11.)

IGNORANTIA IMBECILLIS

– válasz a Gyurcsány-párt képviselőjének*
az Igazságügyi Bizottság
2020. december 14-i ülésén –

Az Ön státuszát legjobban egy latin kifejezéssel tudom érzékeltetni, ez az *ignorantia imbecillis*, tehát az elháríthatatlan tudatlanság. Ez azért van, mert itt nemcsak az a probléma, hogy tényekkel nincs tisztában, hanem a beállítottsága teszi gyakorlatilag lehetetlenné, hogy egyházi kérdésekben józanul tudjon mérlegelni. (...)

Az az egyházi iskolák elleni mesterkedés, amit a Demokratikus Koalíció folyamatosan művel, kísértetiesen emlékeztet a Rákosi-időszakra, amikor '47-ben államosították az egyházi iskolákat, ami ellen egyébként Mindszenty József hercegprímás és Barankovics István, a Kereszténydemokrata Néppárt elnöke küzdött. Megjegyzem, emögött az egyházi-iskola-ellenesség mögött a klasszikus bolsevik gyökerű egyházellenesség van, ami mögött pedig a szabadkőműves gyökerű vallásellenesség, ami mögött az istenellenesség, így – mint látható – magától a sátántól származik.

* Sebián-Petrovszki László (DK)

Kádár villájából keresztény központ – Christus vincit,
Christus regnat, Christus imperat.
(Facebook poszt, 2020.december 16.)*

* Kádár János egykori villájának kulcsátadása az üldözött keleti keresztények központjának, II. Efrém Ignác szír orthodox patriarchának.

PRÓFÉTAI JEL

– köszöntő Balog Zoltán református püspök
szentelésén –

Tőled hallottam, hogy „minden politika, de a politika nem minden”. Te ennek a mindennek a jele voltál a politikában. Ehhez hasonlóan mondtam – első kormánya idején – Orbán Viktor, hogy „Zsolt nem annyira a Kormány egyházügyi államtitkára, hanem a Püspöki Kar kormányügyi megbízottja”. Ami minden szakterületen pusztán lobbizás lenne, ami illegitim és illojális, kivéve az egyházi ügyekben, mert a transzcendencia meghaladja az immanenciát. Ezért az Egyház szabadságának biztosítása és az Egyház társadalmi tanításának érvényesítése nem valamiféle lobbizás vagy a Kormánnyal szembeni illojalitás, hanem bizonyos esetekben *prófétai jel*. Amit egy kereszténydemokrata kormánynak – amennyiben a szó teljes értelmében kereszténydemokrata – fel kell ismernie és el kell ismernie! Így Isten Országának ügye az a sziklafundamentum, amin állva nem csak barátok és bajtársak, hanem in Christo testvérek vagyunk.

*(Nagykőrös, 2021. május 24.,
Hazánk, júniusi szám)*

MYSTERIUM FIDEI

– Az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus
Budapesten –

„A kereszt volt ezer éven reménységed oszlopa, most is Krisztus jele légyen jobb jövődnék záloga!” Csendül fel az ének, immár másodszor meghatározva a Katolikus Egyház küldetésének legrégebb és legnagyobb világrendezvényét. Ismert, hogy ezt a kiemelkedő ünnepet – amely mind a rendező város, mind pedig az ország részére egyedülálló megtiszteltetés, amely alatt itt, Budapesten, még többet: az egész magyar nemzetet kell értenünk, háttárok nélkül – a pandémia miatt, egy évvel el kellett halasztani, hogy egészségügyi biztonságban tarthassuk meg a keresztény világ legnagyobb seregszemléjét, amelynek a középpontjában az Eucharisztia, azaz az Oltáriszentség áll. Erre utal a „Minden forrásom belőled fakad” jelmondat, a mostani Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus mottója.

De mit is jelent számunkra az Oltáriszentség, különösen, ha szélesebb összefüggésben: minden jóakarató ember szemszögéből beszélünk róla? Mit jelent a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus intézménye? Milyen üzenetet hordoz egy-egy konkrét Kongresszus (a szó eredeti jelentését megtartva: gyűlés, összejövétel), a rendező város, az ott-hont adó ország és az egész emberiség számára? Mit jelent itt és most, a 21. század harmadik év-

tizedének elején azoknak a változhatatlan és alapvető értékeknek a felmutatása, amelyet – kortól, divattól és politikai meggyőződéstől függetlenül – üzen az egész világnak? És mit jelent nekünk, hívő katolikusoknak az Eucharisztia? *Mysterium Fidei!* Amely elválaszthatatlan az Egyház titkától, ami Krisztus misztikus teste, mintegy összentség, nem pedig valamiféle filantróp NGO (mint azt az Egyházon kívülről – sőt néha belülről – propagálnak, meghamisítatva ezzel az Egyház és így az Eucharisztia lényegét)!

A Katolikus Egyház Katekizmusának Kompendiumában azt a tömör összegzést olvassuk az Eucharisztia meghatározásáról, hogy: „Az egység jele, a szeretet köteléke; a húsvéti lakoma, melyben Krisztust vesszük, a lélek betelik kegyelemmel és megkapjuk az örök élet zálogát.” (271. pont), majd ez egészül ki azzal a rövid és emelkedett mondattal, amely a II. Vatikáni Zsinat határozatának szövegére utal: „Az egész keresztény élet forrása és csúcsa.” (274. pont). Mindkét kijelentés kellően alátámasztja a mostani Eucharisztikus Kongresszus jelmondatának pontos értelmét. Számos definíció, leírás és értelmezés született az Oltáriszentségről az első század óta teológusok, filozófusok és szentek tollából, mind a latin-, mind a keleti ortodox egyházak keretében. Azonban ahhoz, hogy megértsük az Oltáriszentség jelentésének és jelentőségének összetett üzenetét, vissza kell tekintenünk a zsidóság egyiptomi fogságból való szabadulásának megünneplésére, a pászkavacsorára. Ebben jelen van az áldozat, a visszaem-

lékezés és a közösséghez való tartozás kifejezése: a közös étkezés. Mindez összekapcsolódik – a fogás utáni időszakban – a hálaadással és a reménnyel. Nem véletlen, hogy a pászka-éjszakát tekintették annak, amikor a Messiás eljön. Azaz: ünnep, áldozat, visszaemlékezés, közösség – egymással és Istennel –, hálaadás, remény és várakozás.

Ha mindezek után rátekingünk az újszövetségi forrásokra, a felsorolt ószövetségi gondolatokat találjuk meg, Jézus Krisztus személyére értelmezve. Az ősegyházban maga az Eucharisztia szó is hálaadást jelent, amely egyszerre jelenti az Utolsó Vacsora cselekményének megjelenítését Isten népe közösségében, vagyis az ünneplést; az Úr Testének és Vérének vételét, és ezáltal a hitben való egység és kötelék kifejezését; valamint magát az Oltáriszentséget, ami folyamatosan lehetővé teszi Krisztus Testének és Vérének közöttünk való jelenlétét, és a belőle fakadó hitbeli és kegyelmi forrásokból fakadó támaszt. Ezzel egy olyan szoros közösség jön létre, amely nemcsak képes volt megőrizni az Örömhírt (Evangélium), de továbbadni, kitartani az üldöztetésben, és törekedni Jézus Krisztus életpéldájának evilági teljesítésére. Megdöbentő az a hitbeli stabilitás, ami ezt a tanítást az apostolok korától a modern korig körülveszi. Nagyon gazdag az az irodalom, amelyet ehelyütt idézhetnénk, akár Szt. Ágostontól Aquinói Szt. Tamásig.

A protestáns teológiai írások bár tartalmilag eltérő magyarázatokat fűznek az Utolsó Vacsora cselekményének és szavainak felidezéséhez, azonban az úrvacsora értelmezésében itt is látható az

ünneplés, a hálaadás, a közösséghez tartozás és a remény kihangsúlyozása. Ezek azok a pillérek, amelyek a Katolikus Egyház Oltáriszentség tiszteletére, mint középpontra felépülő ünnepet és összefüggést, a zsidó-keresztény hagyományt követő különböző közösségek részére is kitüntetett alkalmakként teszik. Sőt, a keresők, más vallásúak, vagy éppen magukat vallástalanként meghatározók körében is maradandó értéket tud megjeleníteni, az egység és a szeretet kötelékének kihangsúlyozásával.

A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus az Eucharisztia megismerésének és tiszteletének elmélyítésére létrehozott világméretű ünnepeksorozat, amely a legrégebbi és legkiemelkedőbb egyházi világrendezvény. Mint ismert, kezdeményezője a tours-i Émilie-Marie Tamisier (1834–1910) volt, aki számos eucharisztikus zárandoklatot vezetett, végül 1881-ben Lille-ben megszervezte az első kongresszust. Alaptémáját a mindenkori római pápa határozza meg, fő szervezője a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusok Pápai Bizottsága, és a rendezés jogát mindig egy város kapja meg, amelynek püspöke – együttműködve a többi megyéspüspökkel – természetesen nemcsak az adott ország teljes területén szervezi az Oltáriszentség tiszteletét, az Egyház által hirdetett örömhír megismertetését, az Isten általi megbocsátó szeretetet, az embertársainkkal való személyes törődést kifejező és gyakorló rendezvényeket, hanem az egész katolikus világ is megmozdul, hogy a lehető legnagyobb egységben tudja kifejezni hűsége-

gét Krisztus tanítása, az Oltáriszentség tisztelete iránt. Sőt, a II. Vatikáni Zsinatot követően – saját vallási felfogásuk keretei között – bekapcsolódnak más keresztény közösségek, és a zsidóság – mint idősebb testvér – képviselői is.

1881 óta immár az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus kerül megrendezésre, amelynek ideje alatt a katolikus – de nyugodtan mondhatjuk: az egész keresztény – világ az adott városra, most Budapestre figyel, egy héten keresztül. Ilyenkor számos olyan katolikus, ökumenikus, vallásközi, a vallásos és a nem hívő közösség közötti kapcsolatról szóló gondolat, állásfoglalás hangzik el, amely hosszú távra meghatározza a vallásról és az értékekről kialakított gondolkodást, hidat képezve a különböző közösségekhez tartozó és különböző módon gondolkodó emberek között.

Az első nem Európában rendezett kongresszusra Jeruzsálemben került sor 1893-ban. Tudjuk, hogy azóta számos drámai esemény rázta meg a világot: az I. világháború traumája; a II. világháború tragédiája; a hidegháború (a kommunizmus) évtizedei és más kisebb vagy nagyobb kiterjedésű, akár globális konfliktusok. Mindezek ellenére az is jól látható, hogy a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusok stabilan – a legszélsőségesebb körülmények között is – folyamatosan (az utóbbi évtizedekben négyévente követve egymást) tartották a reményt és felhívták a világot a szeretet egyedüli orvosló erejére. Ezek között említhetjük az 1914-es Lourdes-ban, az 1937-ben Manilában, az 1938-ban Budapesten, az 1960-ban Münchenben, az

1968-ban Bogotában és az 1989-ben Szöulban megrendezett Kongresszust. A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusok kezdetben a római pápa küldöttje nélkül, majd küldöttje (legátusa) jelenlétében zajlott. Így a mostani Kongresszus abból a szempontból is rendkívüli, hogy a Hősök terén tartandó zárómisét személyesen Ferenc pápa pontifikálja, ez a Kongresszuson résztvevő magyarok és számos nemzetből érkező zarándokok részére is üzenet értékű: megélhetővé teszi a Péter-utóddal való közösséget, nekünk, katolikusoknak a Szent-székhez való hűséget.

Az előbb – a teljesség igénye nélkül – felsorolt kongresszusok között, már említésre került az 1938. évi 34. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus. Talán túlzásnak tűnhet az előző budapesti kongresszus jelentőségének hangsúlyozása. Azonban – a körültekintő és mértéktartó, de az akkori kortárs viszonyokat kellő objektivitással mérlegelő értékelést szem előtt tartva – mindenképpen meghatározó szerepet szükséges tulajdonítani az impozáns módon megrendezett 1938-as budapesti Kongresszusunak. Annak ellenére, hogy ez az esztendő úgy került át a történelmi emlékezetbe, mint „az utolsó békeév”; pontosan tudjuk, hogy az 1939-ben megkezdődő második világégés árnyai már ott tornyosultak Európa és a világ felett. A háború szele már érezhető volt, és mégis 1938. május 25–29-e nem ezt üzenté Magyarországnak, Európának és az egész világnak. Az Eucharisztikus Kongresszus himnusza a „Győzelemről énekeljen napkelet és napnyugat” mondatot kiáltotta a vi-

lágba, Krisztusra tekintve, hogy: „Forrassz egyé békességben minden népet s nemzetet”! A Kongresszus így a béke hírnökévé vált, amely üzenetet elementáris erővel fejeztek ki a legkülönbözőbb földrészekről és országokból érkezett főpapok beszédei, beleértve a pápai legátus, Eugenio Pacelli homíliáját.

Tizennégy bíboros, negyvennyolc érsek és százkilencvenhét püspök érkezett Ausztráliától, az USA-n, Mexikón, Egyiptomon keresztül az európai államokig. Csak a német és osztrák főpapok hiányoztak, Adolf Hitler tiltó rendelkezése miatt. A huszonötezer munkás hitvallása az Egyházközségi Munkásszakosztályok Nagygyűlésén magáért beszélt; ahogy a Duna két partján felsorakozott térdelő és imádkozó emberek tömege is, amikor az Oltáriszentséget hordozó hajó a kivilágított kereszttel elhaladt előttük. A kongresszus jelmondata: „Az Oltáriszentség a szeretet köteléke” volt. Ez volt az, ami megerősítette mindenkiben a béke megőrzésének vágyát. És ami nyilvánvalóan keresztény válasz és ellentmondás volt a náciizmus neopogányosságára. Minden korban a katolikus hitvallás egyúttal ellentmondás is a kor keresztényellenes ideológiájára, így ma is például a neomarxista és gender-ideológia tekintetében!

A mostani Eucharisztikus Kongresszus jelmondata: „Minden forrásom belőled fakad”. Már a megfogalmazás is jól kifejezi a kijelentés egyetemességét. 1938-ban a kongresszus a béke elvesztésének árnyékában – a reményt, a szeretetet és az összetartozást hirdetve – a békére és annak meg-

*Búcsúzás a Szentatyától
2021. szeptember 12.*

őrzésére hívta fel az egész világ közvéleményét. Most, a XXI. században, amikor a klasszikus értékek szétesésének időszakát éljük; amikor egyik napról a másikra emberi egzisztenciák omolhatnak össze, amikor megszokott, kiszámítható életvitelünket – minden technikai fejlettség ellenére – egy pillanat alatt megváltoztathatja egy járvány, biztos fogódzópontot keresünk. Olyan egyedülálló Értéket, amelyre mint sziklára építhetjük az életünket. Amit nem visz el az ár, sem valamely katasztrófa. Ami nem a változó és elmúló emberi álmok labilis alapzatára épül. Amikor a keresztény civilizáció globális megőrzése bizonytalanná válik, akkor a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus rá-

mutat arra az egyedüli Változatlan Forrásra, amely biztonságot, kiegyensúlyozottságot, embertársunk iránti szeretetet és irgalmat, egyszóval: a szív békéjét jelenti. Az Oltáriszentség, Aki ünnep, hálaadás, közösséghez tartozás és maga a tiszta remény.

*(Elhangzott a Magyar Parlamenti Imacsoportban, és
megjelent a Hungarian Conservative folyóirat
2021. augusztusi számában)*

EGY A TERMÉSZETTEL

– A Vadászati Világkiállítás megnyitó beszéde –

Császári és Királyi Fenség!
Igen Tisztelt C. I. C. Elnök Úr!
Kedves Kormánybiztos Úr!
Mélyen Tisztelt Hölgyeim és Uraim!*

Egy a Természettel Vadászati és Természeti Világkiállításunk egyedülálló, de nem előzmények nélkül való, hiszen az 1971-es Vadászati Világkiállítás 50. évfordulójának tiszteletére szerveztük, amit pedig annak idején az 1871-es Országos Vadászati Kiállítás centenáriumára.

2011 szeptemberében – a '71-es 40. évfordulóján – ajánlottam a magyar vadásztársadalomnak, hogy 2021-ben rendezzünk egy új világkiállítást; a 2015-ös FeHoVán bejelentettem; a 2016-oson pedig már tényként jelenthettem Magyarország Kormányának nagyvonalú támogatását.

Ilyen eseményt csak grandiózus módon szabad megrendezni, a maga teljességében! Mégpedig legalább két okból: egyfelől ezt követeli meg nagy-

* Károly főherceg, Boldog IV. Károly királyunk unokája, a Világkiállítás Fővédnöke,

George Aman, International Council for Game and Wildlife Conservation.

szerű vadászati kultúránk, amely még Ázsiából hozott örökségünkből ered, gondoljunk a Turulra és a Csodaszarvasra, vagy arra, amit Anonymus mester írt a Gesta Hungarorumban, hogy a magyarok jobb vadászok, mint más népek fiai, mert ifjaik idejük jó részét a vadászatnak szentelik. Ez az örökségünk vált teljessé Közép-Európában a Habsburg Birodalom vadászati kultúrájával, művészetével. És itt kell szólnunk messze földön ismert és elismert legendás vadgazdálkodásunkról, ami szoros összefüggésben van '71 máig tartó hatásával.

Másfelől pedig Magyarországon vagyunk vagy hetvenezer vadászok, hétszáz ezer horgászok, és azon kívül sok ezren sportlövők és íjászok, a vadászkutyások és lovasok számát meg sem tudom becsülni, tehát családtagokkal együtt a magyar nemzet negyede.

De hogy méltók legyünk rá és méltó módon rendezhessük meg a világkiállítást, ahhoz először itt-hon kellett méltányosan rendeznünk vadászati dolgainkat. Életszerű és ésszerű fegyvertörvényt alkotunk, véget vetettünk a vadászok és sportlövők végzettségének, annak a mentalitásnak, ami a szocializmusból maradt, amikor az állam rettegett attól, hogy polgárainál fegyver van. Méltán lehetünk büszkék vadászati törvényünkre, ami – megkockázatom – ma a legjobb a világon: húszéves ciklussal, legalább három ezer hektáros terület nagysággal, a tájegységi fő vadászok rendszerével. Kistafíroztuk a – közttestületként működő – Vadászati Kamarát, és professzionálisan megújítottuk a Nimród újságot, ami a maga nyolcvanezer példányszámával a legnagyobb periodika! Szimbiózisban vagyunk a

C. I. C.-vel, és nem pusztán *modus vivendi* kötötünk, hanem konszenzusra jutottunk természetvédő barátainkkal, különösen az élőhely-fejlesztés vonatkozásában.

Az előzmények tekintetében sok-sok barátunknak tartozunk köszönettel, de én itt és most csak egyvalakinek szeretnék köszönetet mondani – más jótevőink megértését kérve –: gróf Károlyi Józsefnek, a világkiállítás első miniszteri biztosának, aki nek a hazai és a nemzetközi alapok lerakását, az „Egy a Természettel” mottót és a zseniális logót köszönhetjük!

Az előzmények után lássuk magát a Világkiállítást! Személyes megjegyzésként előrebocsátom, hogy vadászati munkámért soha egy fillért sem kaptam, csak a politikai kockázatot viselem, de erre predesztinált az, hogy egy évtizede elvállaltam az Országos Magyar Vadászati Védegylet elnökségét; és az, hogy '71-ben ott voltam gyerekként – ma is bennem él például a tanzán pavilon afrikai trófeáival –, és ez az akkori ajándék ma is kötelez.

Három szempontból is nehezebb helyzetben vagyunk, mint 1971-ben voltunk: a mainsteram média és politika vadászatellenessége, ebből következően bizonyos itteni politikusok és média-figurák manipulációi, és a pandémia.

Szembe kell néznünk nem a zöld, hanem a sötétzöld ideológiával. Éles különbséget tudunk tenni a természetet tiszteletre méltó módon védő zöld barátaink és a sötétzöld ideológia – sokszor emberellenességbe hajló – „ökoterroristái” között. Bár furcsa, de tanulságos, hogy ez az ideológia és po-

litika az állatok és a növények tekintetében a természetre hivatkozik, miközben az ember és társadalom esetében természetellenes dolgokat propagál... *Mi, a – teremtés rendjéből következő – természet rendjét védjük minden tekintetben; minden lénynek megadva a maga sajátos méltóságát – a természet rendje szerint neki kijáró módon.*

Persze nincs könnyű dolgunk ebben a természettől és annak rendjétől elszakadt világban, ahol sok gyerek azt hiszi, hogy a tehen lila, mert életben nem látott valódi tehenet, csak a milka-csoki csomagoló papírján a lila tehenet... Vagy az őzről azt hiszi, hogy az Walt Disney Bambija, aminek persze semmi, de semmi köze se az őzhöz, se a természet valóságához. *A Világkiállítás küldetése az is, hogy választ adjon a vadászatellenes demagogiára: az ember antropológiájából eredő vadászati kultúrának; a fenntartható vadászat szabadságának; és a vadgazdálkodás szükségességének és ésszerűségének demonstrálásával!*

A kiállítást a teljesség igényével rendezzük: minden, ami a vadászathoz kapcsolódik: kutyás, lovas, solymász seregszemle, horgászat, lövész és íjász világversenyek, művészet a vadászatban és vadászat a művészetben, vad- és hal-gasztronómia, tudományos világkonferenciák – és mindez XXI. századi technikával.

Mint a világ minden dolgában, így a vadászatban is vannak visszatetsző jelenségek, amire szükséges tennünk egy reflexiót. A klasszikus morális teológia megkülönbözteti az *actus humanust* és az *actus hominist*. Az *actus humanus* emberi cselekedet, az *actus hominis* az ember cselekedete

ugyan, de nem nevezhető emberi cselekedetnek. Egy példával megvilágítva: a borhoz köthető a tokaji borpincében egy borkóstoló, de a pancsolt alkoholtól a kocsmából kitántorgó részeg is. Az előbbi actus humanus, az utóbbi actus hominis. Ugyanígy a vadászatnál gróf Széchenyi Zsigmond vadászművészete actus humanus, a rabsicok vadpusztítása actus hominis. Megjegyzem, nem véletlen, hogy a Hatvani Vadászati Múzeumot gróf Széchenyi Zsigmondról neveztük el. A vadászati kultúra különlegessége, hogy az ember antropológiai sajátját egységben ragadja meg: a natúra és a kultúra összetettségében, vagyis a vadászszennvedélytől például a Hubertus-miséig!

Nekem szegezték a kérdést, hogy nem gondolom-e, hogy '71 kultusza a Kádár-rendszer apoteózis? Nem gondolom! Ténykérdés, hogy a magyar vadászatnak szimbolikusan két csúcspontja volt: gróf Károlyi Lajos Tótmegyere és 1971. De ahogy Tótmegyer nem Horthy Miklós kormányzóról szól, úgy '71 sem Kádár János pártfőtikárról. Tehát ami például József főherceghez kötődik, arra József főherceg neve kerül, amit pedig Losonczi Pál lőtt, arra Losonczi Pálé. Ez az esemény a vadászatról szól, nem a politikáról; nem követünk el történelemhamisítást!

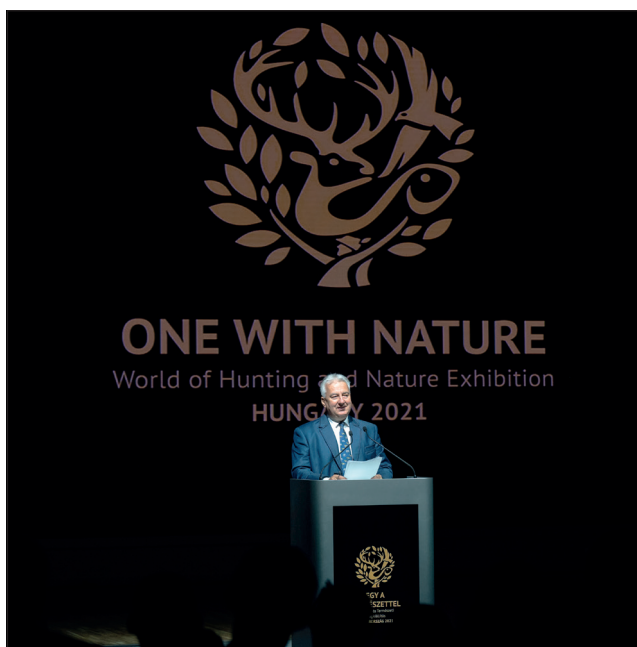
Mivel a teljességet célozzuk meg, a kiállítás sokféleségének megfelelően – a vízvilágtól a művészetekig – olyan kurátorokat kértünk fel egy-egy ilyen nagy terület felelőségének, akik már levezényeltek hasonló nagy projekteket. Köszönetet mondok a professzionalitásukért és – noha közülük többen nem vadásznak – magával sodró lelkesültségükért. En-

nek is köszönhető, hogy amit Kovács Zoltán kormánybiztos úrral mondtunk, az úgy is lesz, a Vadászati Világkiállítás eseményein egymillió látogató lesz!

Fontos megemlíteni, hogy gasztronómiai misszióknak tekintjük a vad- és halételek népszerűsítését és bevonását a közétkeztetésbe, hiszen ha valami, akkor a vadhús valóban bio és – nem csak marketing címke – biztosan antibiotikum-mentes és biológiailag a legértékesebb táplálék, ami ilyen szempontból is az emberek egészségét, így nemzetünk jövőjét is szolgálja.

Világkiállításunk a fenntartható vadászat jegyében áll, ezért külön örömmel jelenthetem, hogy szinte minden eleme megmarad, mégpedig méltó helyen: a Laudato si imádság helyétől, az erdélyiek által épített Kárpát-medencei pavilonon át, a maga tíz tonna összegyűjtött agancsával a magyar vadászok egységét szimbolizáló szarvasfej üdvözlő kapuig, amely Keszthelyre kerül. És Budapest gazdagszik kiállításunk központi helyszínével, az újjáépített HUNGEXPO-val, amely elsőként a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusnak adott otthont, aztán itt és most a Vadászati Világkiállításnak, és utána emberöltőn keresztül események százainak, szolgálva a pandémia utáni turisztikai-gazdasági újrainvitást!

Fontos ez a kiállítás, de fontosabb az a tanulság és üzenet, amit hordoz és tanít. A legfontosabb a szellemi tartalom, a természet rendje jegyében! Annak bemutatása, az ember felől nézve, hogy mindannyiunk őseinek 99 százaléka vadászott, és ha

*Semjén Zsolt megnyitja a Világkiállítást
2021. szeptember 25.*

nem lettek volna sikeres vadászok, akkor mi most nem lennénk itt. Tehát *az ember természetében benne van a vadászsz szenvedély. Ennek mai cizellált öröksége vadászati kultúránk.* És annak bemutatása a természet felől nézve, hogy *vadászat nélkül nem tartható fenn a vad és az erdő, a mezőgazdaság egyensúlya, de a vadvilág sokfélesége és a vad minősége sem.*

Tanulságos tapasztalati tény – Afrikától Közép-Ázsiáig –, hogy ahol megszüntetik a vadászatot, ott pusztul a vad, ahol pedig támogatólag viszonyulnak és investálnak a vadászatba és a vadgaz-

dálkodásba, ott mennyiségileg és minőségileg is gyarapodik a vadállomány. Mert ha nincs legális vadászat, akkor nincs pénz a vad védelmére az orvvadászat ellen; és mert a helyi lakosság – mint arra számtalan példa van – tűzzel-vassal-méreggel pusztítja a vadat, hogy a kis földjét megvédje. De ott, ahol vadászat, vadgazdálkodás és vadászati turizmus van, ott jut pénz vadvédelemre, és mert a vadászatból profitál, a helyi lakosság se nem tudja, se nem akarja pusztítani. Konkrét példával: Kenyában betiltották a vadászatot, így az ország nagy részén kipusztult a vad, míg Namíbia a vadászati turizmusra épít, ezért ott fantasztikus a vadbőség.

A Biblia első lapjain olvashatunk arról, hogy *Isten az embert a világba, mint egy kertbe helyezte, hogy művelje és gondozza azt. Tehát – a Szentírás szerint – két tévedést követhet el az ember: az egyik, ha kirabolja, nem becsüli meg a természetet. Ez ma a gátlástalan ipari lobb, amelyik ipari parkká tenné a világot, lebetonozna minden talp-
alatnyi helyet. A másik tévedés, ha sorsára hagyjuk környezetünket, mert akkor abból nem kert, hanem dzsumbuj lesz. Ahogy a kertész gondozza a kertet, úgy kell nekünk a ránk bízott erdőt, mezőt, vadállományt gondozni. Ezért szoktam azt a hasonlatot használni, hogy ami a kertész kezében a metszőolló, az az igazi vadász vállán a puska.*

Az 1971-es Budapesti Vadászati Világkiállítás inspiráló hatása a mai napig érződik. Adja Isten, hogy a mi Egy a Természettel Vadászati Világkiállításunk vadászati kultúránkban, vad- és természetgazdálkodásunkban olyan gyümölcsöt terem-

jen, hogy ha majd utódaink 2071-ben újra vadászati világkiállítást rendeznek, ők is élvezhessék!

Tisztelet a vadnak, üdv a vadásznak, hódolat a Teremtőnek!

*(Budapest, Hungexpo, 2021. szeptember 25.,
Nimród, októberi szám)*

*Boldog emlékezetű professzoromnak,
Bolberitz Pálnak*

A KERESZTÉNYDEMOKRATA POLITIKÁRÓL ÉS A KERESZTÉNY POLITIKUSRÓL

– Máriapócsi kegytemplom,
2020. szeptember 10. –

Excellenciás Metropolita Atyánk, Püspök Atyák,
Főtisztelendő Atyák, kedves Testvérek!

A szent liturgiában is imádkoztuk a Miatyánknak a mondatát, *adveniat regnum Tuum, jöjjön el a Te országod!* De mit is jelent az, hogy jöjjön el Isten Országá? Legalább három dolgot jelent, legalább három dolgot kell, hogy jelentsen. Először jelenti azt, amiről Szent Pál apostol beszél, hogy az idők végén Isten legyen mindenkben minden. Jelenti azt is, hogy itt és most, a szívünkben valósuljon meg Jézus Krisztus királysága. De jelenti, és jelentenie kell azt is, hogy nem keresztény az a fel fogás, amelyik azt mondja, hogy keresztény vagyok vasárnap a liturgián, esetleg otthon a családban, de nem törődök azzal, hogy mi lesz a falummal, a városommal, a hazánkkal, a világunkkal,

mert pontosan a keresztségben kapott küldetésünk az, hogy elmozdítsuk a világot – legalább a mi kis világunkat – az Evangélium irányába.

Két dolgról szeretnék egy-egy gondolatsort elmondani. *A kereszténydemokrata politikáról*, annak az egyház társadalmi tanításához, és végső soron az Evangéliumhoz való kapcsolódásáról, illetve *a keresztény politikus felelősségéről*. A mai világban, ha ezt a két gondolatot kimondja az ember, hogy kereszténydemokrata politika és kereszténydemokrata politikus, akkor rögtön két legitimációs problémával kell megküzdeni. Az egyiket személyesen éltem át, amikor – azóta már elhunyt – Heller Ágnes filozófusnő azt mondta, hogy én azt a szót, hogy bűn, használhatom a templomban, de nem használhatom a Parlamentben, mert őszinte a keresztény politika illegitim. Rögtön látható, hogy milyen kirekesztő gondolkodás ez, mert mi keresztények nem vonjuk kétségbe, hogy lehet liberális alapon is politikát csinálni, lehet marxista alapon is politikát csinálni. Mindenki olyan alapon csinál politikát, amilyeneken akar. De milyen alapon mondja azt, hogy keresztény módon, keresztény alapokon, vállaltan keresztény társadalmi tanításra épülő politikát nem lehet folytatni? De van egy másik legitimációs támadás is, ami ennél súlyosabb, ami az egyházat támadja, mondván, hogy az egyház nem szólalhat meg közéleti kérdésekben, hanem maradjon a szorosan vett teológiai kérdéseknél, vagy szorosan vett hitéleti, esetleg erkölcsi kérdéseknél. Ott is csak akkor, ha nem érinti a mindennapokat, mert ha már nem csiklandozza a

hallgatóság fülét, akkor könnyen illegitimnek nevezik.

Kedves Testvérek! Jézus Krisztus nem egy hitbuzgalmi egyesületet alapított, hanem amikor az Egyházát megalapította és az Evangéliumát meghirdette, akkor az élet minden területén egyetemes és örök tanítást adott. Az Evangélium térben, időben, témáját tekintve egyetemes. Időben, hiszen ahogy kétezer évvel ezelőtt érvényes volt, érvényes most is. Ahogy Palesztinában érvényes, érvényes itt és most Máriapócscon 2020-ban. De témáját tekintve is egyetemes az Evangélium. Jézus Krisztus tanításának meghamisítása, ha azt állítanánk, hogy van olyan területe a világmindenségnek, bármilyen értelemben, ahol ne lenne érvényes az Evangélium! Heidegger-től származik az a zseniális meglátás, hogy egyetlen tudomány, mint tudomány sem képes arra, hogy meghatározza önmagát, módszertanát és illetékességének a határait. Hogy mi a matematika, az nem írható le számokkal. Hogy mi a kémia, az nem írható le kémiai képletekkel. Hogy mi egy tudományterület metodológiája és illetékességének határai, ezek filozófiai és teológiai kérdések. Gondoljunk arra, hogy ha a tudomány mindazt megtenné, amit technikai értelemben megtehet – például génmanipulációval –, akkor a horror sci-fi kategóriájába jutnánk. Tehát a teológia, a filozófia, az erkölcs érvényes a tudomány területén is. A tudománynak megvan a jogos autonómiája, de soha nem az erkölctől való autonómiája. Vagy gondoljunk a művészetekre: ha a szakrális művészetet kivennénk a művészet történetéből, nagyon soványka darabka maradna. Sőt azt állítom,

hogy a művészet amennyiben művészet, mindig szakrális. Lehet, hogy keresi az Istent, lehet, hogy perlekedik az Istennel, lehet, hogy úgy érzi, az Isten hiányának fájdalma kiált belőle. Tehát az Egyház illetékessége, az Evangélium illetékessége megvan a művészet tekintetében is, mert amennyiben a művészet valóban művészet, annyiban mindig van benne valamilyen transzcendens mozzanat, valamilyen szakralitás. Hogyha az Evangélium, és így az Egyház illetékes a tudomány és a művészetek területén, akkor illetékes a társadalom, ha tetszik – nagyon széles értelemben véve – a politika területén is. Hogy kapcsolódik ez a kereszténydemokráciához? Úgy, hogy van Jézus Krisztus Evangéliuma. Jézus Krisztus teste az Egyház, Isten népe reflektál a Krisztus-eseményre, korról korra megfogalmazza az Evangélium örök értékei és a társadalom kihívá-

sai alapján a társadalmi tanítását. És nekünk, kereszténydemokratáknak az a feladatunk, hogy ezt, az egyház társadalmi tanítását, mintegy aprópénzre váltsuk a mindennapi életben, például a Parlamentben is. Tehát *az Evangéliumból következik az egyház társadalmi tanítása, és abból következik a keresztény politika*. Gyakran halljuk azt, mikor ez a kérdés szóba kerül, hogy az „egyház tartson egyenlő távolságot a különböző politikai filozófiák között”. Itt nem csak az a probléma ezzel a mondat- tal, hogy nyilvánvalóan abszurd, hogy azokkal legyen egyenlő távolság, akik a szöges ellentétét képviselik sok esetben, mint ami az egyház társadalmi tanításában, vagy a természetjogban van. Gondoljunk a különböző devianciákra, családelленességre, egyházellenességre és így tovább. Nyilvánvaló, hogy abszurd azt állítani, hogy az egyház olyan távolságra legyen attól a politikai felfogástól, ami gyökereit az egyház társadalmi tanításába ereszti, és onnan szívja magába a keresztény tanítást, mint azoktól, akik megtagadják, sőt az ellentétét képviselik, mint amit az Evangélium tanít. De van ennél egy lényegibb, mélyebb tévedés is. Mit állítanak? Hogy az egyház tartson egyenlő távolságot. Tehát szerintük az egyháznak kellene lesnie, hogy mikor melyik politikai párt éppen mit talál ki, és aszerint sasszézni jobbra vagy balra az egyháznak, hogy mindig egyforma távolságra legyen a különböző politikai pártoktól. A valóság pont fordított. *Nem az egyház mozog a pártokhoz képest, hanem a politikai pártok mozoghatnak szabadon az egyházhoz képest*. És amikor egy politikai párt vállalja az

egyház társadalmi tanítását, lehet, hogy esendő és gyarló módon, de vállalni akarja az egyház társadalmi tanítását, akkor nem az a párt várja el, hogy az egyház viszonyuljon hozzá, hanem ő vállalja azt, hogy közel áll az egyházhoz. Tehát nem az egyház mozog, hanem a politikai pártok mozognak.

Ezért természetes és helyes, hogy mi kereszténydemokraták itt vagyunk egy szent helyen, egy zárandoklaton, és nem azt várjuk el, hogy a püspök atyák a KDNP-pártszékházban legyenek. Tehát a párt mozog az egyházhoz képest, mi figyelünk az egyház tanítására, és azt próbáljuk követni a mindennapokban, nem pedig azt várjuk, hogy az egyház álljon közel hozzánk. Mi szeretnénk közel állni az egyházhoz. Nagy különbség!

Metropolita Atyánk a szentbeszédében érintette a mai kor alapeszméit: a szabadságot, egyenlőséget, testvériséget, amit bizonyos értelemben szembe fordítottak az egyház tanításával. Érdekes erre egy rövid reflexiót tenni. Látjuk azt, hogy ezeket a fogalmakat eltorzították és egymástól szétszakították. A szabadságból liberalizmust csináltak, aminek a szomorú következménye a vadkapitalizmus embertelensége. Az egyenlőségből kollektívizmust csináltak, láttuk, hogy mit jelent a kollektívizmus, akár az osztályszocializmus, akár a faji szocializmus. Akár a kommunizmus, akár a náciizmus vonatkozásában micsoda tragédiát okozott ez az emberiségnek. És miközben a szabadságot eltorzították, az egyenlőséget eltorzították, a testvériséget elfelejtették. A kereszténységben a szabadság, egyenlőség, testvériség ősegyesben van, és nem

egymással szemben állnak az értékek, hanem egy forrásból merítenek és egy irányba mutatnak. Itt fontos látnunk azt, hogy az egyház tanításának központjában a filozófiai antropológia áll, az emberről szól. Persze az emberről nem lehet szólni, ha nem szólunk Istenről. De hogyha antropológiai tévedés a kiinduló pontjuk, mert megcsonkítják az emberképet, akkor, ha az emberképünk torz, akkor ebből logikailag következik, hogy az arra épített társadalom is torz, egyoldalú és embertelen. Ezért fontos mindig reflektálni az egyház társadalmi tanítására, ahol öt alapvető érték van. Az igazságosság, a közjó – ez a kettő önmagáért beszél –, és a következő három, ami a kereszténydemokráciának az alapja: a *perszonalitás*, vagyis a személy tiszteletének az elve, a *szolidaritás*, vagyis a közösség elve és a *szubszidiaritás*, vagyis a kettő harmóniába hozásának az elve. Anélkül, hogy most itt filozófiai kérdésekbe bocsátkoznánk egy rövid reflexiót érdemes tennünk, ami a kereszténydemokráciát összehasonlítja a XIX-XX. században született másik két nagy politikai filozófiával, a liberalizmussal és a szocializmussal.

Mi azt mondjuk, a keresztény tanítás alapján, hogy neked liberális barátom igazad van, amikor az emberi személy méltóságát hangsúlyozod, csak annyira túlzásba vittétek az individualizmussal a személy hangsúlyozását, hogy a közösséget mintegy zárójelbe tettétek. Mi keresztények egyfelől többet mondunk, mint a legliberálisabb liberális, mert mi azt állítjuk, hogy az emberi személy méltósága nem azért van, mert a Parlament vagy egy ENSZ-határozat ezt megállapította róla, hanem

azért van, mert a Teremtő Isten képmására terem-
tettünk és Krisztus megváltott minket, mégpedig
mindenkit. Ezért legyen szegény vagy gazdag, egész-
séges vagy beteg, fiatal vagy öreg, azért végtelen
érték, mert a Teremtő Isten képmása, és ezért mi
kereszténydemokraták sokkal többet állítunk az
emberi személyről, mint azok a liberálisok, akik az
emberi jogokat egy ENSZ-határozatból próbálják le-
vezetni. Az ENSZ-határozat nem adja az emberi jo-
gokat, csak felismeri és elismeri, de az Isten-kép-
mátságban gyökereznek az emberi jogok. Tehát
többet állítunk, mint a liberálisok, de ugyanakkor
kritikát is gyakorolunk, mert azt mondjuk, hogy
liberális barátom, te annyira túlhangsúlyozod az
egyes ember szabadságát, autonómiáját és függet-
lenségét, hogy zárójelbe teszed a közösséget.

De a másik oldalon is hasonló tévedéssel talál-
kozunk. Mikor az egyenlőségről beszélnek, akkor
bizony a XX. században az egyenlőséget kollekti-
vizmussá torzították. Mi kereszténydemokraták azt
mondjuk, hogy mi szolidárisabbak vagyunk, mint a
legszozialistább szocialista, hiszen a másik ember-
ben Krisztust látni és úgy szeretni a felebarátomat,
mint saját magamat, sokkal nagyobb szolidaritás,
mint azt gondolni, hogy majd az állami szociális el-
látórendszerek fogják megoldani az emberi egzisz-
tencia feszítő kérdéseit. De ugyanakkor kritikát is
gyakorlunk a különböző kollektivistá ideológiákkal
szemben, mert annyira túlhangsúlyozzák a közös-
séget, legyen az osztály vagy faj, hogy az egyes
személy már csak egy csavar a gépezetben és el-
veszti azt a jelentőségét, hogy végső soron minden
a személyre utal és minden a személyért van.

De filozófiatörténetileg mindig az volt a probléma, hogyan lehet egységbe hozni a szabadságot és az egyenlőséget. (Ezért – csak zárójelben jegyzem meg – a „balliberális” kifejezés fából vaskarika. Mert, ha biztosítom a szabadságot, miután az emberek képességeiket tekintve, családi hátterüket tekintve, vagyoni helyzetüket, egészségüket, egyebeket tekintve, nem egyenlők, ha totális szabadság van, akkor nyilvánvalóan nem lesz egyenlőség. Ha viszont államhatalmilag kikényszerítem az egyenlőséget, azt csak úgy lehet, hogy korlátozom a szabadságot.) Mit mond a keresztény tanítás? A szabadság és az egyenlőség, a személy és a közösség, a perszonalitás és a szolidaritás úgy hozható egységbe – amit szubszidiaritásnak nevezünk –, hogy amit a természet rendje szerinti kisebb egység képes megoldani, azt egy nagyobb nem veheti el. De ha a kisebb nem képes megoldani, akkor a nagyobbnak ki kell segítenie, mégpedig úgy, hogy a kisebb képes legyen a továbbiakban ellátni a saját feladatát. Lehet, hogy ez nagyon spekulatívnek hangzik, de azért fontos tisztáznunk az egyház társadalmi tanításából következő társadalmi filozófiánkat, mert ha arról letérünk, akkor mindig csak azt figyeljük, hogy éppen mi csiklandozza a hallgatóság fülét, és elveszítjük azt a szikla fundamentumot, amin a kereszténydemokráciának állnia kell, ami az egyház szociális tanítása, ami végső soron *Jézus Krisztus Evangéliuma*.

És ma valóban nagyon nehéz helyzetben vagyunk a világban. Hiszen progresszívnek tekinti ma-

gát ez a világ. Például most éppen Brüsszel. De az a helyzet, hogy amit ők haladásnak és progressziónak gondolnak, az szerintünk deviancia. Mit mondanak ők? Először is, hogy meg kell haladni a családot. Az a helyzet, hogy a család Isten akarata szerint van, és ebből következően a természet rendje szerint. Erre épül az emberi társadalom. Az nem egy fikció kérdése, hogy milyen formációt nevezünk családnak. Ez adva van a természet rendje és a kinyilatkoztatás által. Vagy, ők azt gondolják, hogy a nemzetek fölött elmúlt az idő és az igazi *européer intellectuel* már nem magyar, nem lengyel, nem orosz, nem horvát, nem cseh, hanem csak úgy általában nagybetűvel írt Ember. Nem tudom az emberiség nagyobb megszegényesülését elképzelni, mintha a magyar nem lenne magyar, a lengyel nem lenne lengyel és az orosz nem lenne orosz. Mert az emberiség értékgazdagsága a nemzetek sokszínűségében áll fenn. És harmadsorban, miután tagadják a családot, tagadják a nemzetet, tagadják az egyházat is. Na de ez az ember megcsönkítése! Mert az ember antropológiailag olyan lény, aki nyitott a lét határtalan horizontjára. És ha a teológiai minőségű vallást elveszik az emberektől, akkor marad a babonáság. Végül a nihil. Mi kereszténydemokraták hiszünk a családban, hiszünk a nemzetben, hiszünk az egyházban, és amikor progressziónak nevezik a családellenességet, a nemzetellenességet és az egyházellenességet, akkor mi ezeket nem tudjuk „európai értéknek” elfogadni, nem tudjuk progressziónak és haladásnak tisztelni, hanem ezek egyszerűen devianciák. És

nem a múltat védelmezzük, mint amivel vádolnak minket. *Mi keresztények nem a múltat védelmezzük, hanem az örök értékeket!* Nem a tegnapot, meg a tegnapelőttet, hanem az örökkévalóságot! Mert a mi értékeink gyökerei az örökkévalóságba nyúlnak, Isten akaratába nyúlnak.

Ezt szerettem volna elmondani nektek nagyon röviden összefoglalva a kereszténydemokráciáról és most hadd szóljak néhány szót a kereszténydemokrata politikusról, a keresztény politikus felelősségéről. Én azt gondolom, hogy nagy kísértés az az általános vélekedés, ami még keresztény körökben is előfordul, én is sokat hallottam, hogy: keresztény ember jobb, ha távol tartja magát a politikától, a közélettől, mert ez egy sikamlós, zűrés, büns valami és becsületes, keresztény ember jobb, hogyha ilyenbe nem bonyolódik. Van ebben igazság, de ez alapvetően tévedés. Egyszerűen azért, mert Jézus Krisztus a keresztényeket minden létező területre elküldte. És Jézus Krisztus Evangéliumától nem lehet érintetlen a politika területe sem. De hasonlóképpen, pusztán a józan ész alapján, hogyha keresztény emberek nem vesznek részt a közéletben, a politikában, akkor ez a terület marad, nem akarok durván fogalmazni, de mégiscsak: a hiénáknak. Tehát éppen az a kötelességünk, hogy az értékeinket a közéletben is képviseljük. Hogy tudjuk képviselni? Én azt gondolom, hogy *egy keresztény politikusnak két dolgot kell egyszerre megtennie. Tisztességesnek lenni és hatékonynak.* Tisztességesnek, mert hogyha erkölcsi stiklik vannak, akkor ezzel nemcsak saját magának és a pártjá-

nak árt, hanem magának az evangelizációnak. Itt fontos egy megjegyzést tenni. Az, hogy valakit támadnak, nem azt jelenti, hogy valóban erkölcsi stiklijei vannak, hanem azt jelenti, hogy annyira hatékonyan képviseli a keresztény értékeket, hogy a kereszténység ellenségei ellenségnek tekintik, és ezért támadják. Jézus is azt mondta és a liturgiában is hallottuk, hogy üldözni fognak titeket. Tehát tisztességesnek kell maradni. Ez nem azt jelenti persze, hogy a sajtó nem fog támadni mindenféle dologgal, hanem azt, hogy Isten előtt tisztességesnek kell maradni egy keresztény politikusnak. A másik pedig az, hogy hatékonyak.

Kedves Testvérek! Jámbor emberek vannak a bazilita rendházban, rengeteg jámbor ember van, de ebből nem következik, hogy minden jámbor szer-

zetesnek miniszternek kell lennie. Az menjen politikusnak, akiben megvan a politikai karizma és vállalja azt a tanulást, hogy a gyakorlatot, a tudást megszerezze, hogy ezeket az értékeket és érdekeket hatékonyan tudja képviselni. Tehát a keresztény politikusnak egyszerre kell tisztességesnek lenni és hatékonynak.

És itt egy fontos dologra még ki szeretnék térni. Az egyház és a keresztény politikusok nem csak a közös hit és az egyházszervezet egységében vannak, hanem bizony a közös érdekek tekintetében is. És ezt az ellenfeleink nagyon pontosan tudják. Ezért próbálják kétségbe vonni azt, hogy az egyháznak van legitimitása a társadalom, a politika területén. Mert ha kétségbe vonható, hogy az egyház illetékes társadalmi kérdésekben, akkor a keresztény értelmiségnek sincs legitimitációja a politikában. Tehát ha kétségbe tudják vonni, hogy az egyház legitim módon szólal meg társadalmi kérdésekben, ha ez kétségbe vonható, akkor a kereszténydemokratáknak nincs keresnivalójuk a politikában. Akkor viszont az egyházat visszaszorították a sekrestyébe. És ha visszaszorították az egyházat a sekrestyébe, akkor nincs, aki megjelenítse az egyház társadalmi tanítását. Ezért fontos metsző élességgel látnunk azt, hogy akkor tudjuk az egyház társadalmi tanítását megjeleníteni, hogyha vannak elkötelezett keresztények a politikában. Ezért ragaszkodnunk kell ahhoz, hogy nekünk, kereszténydemokratáknak jogunk van politizálni, és ragaszkodnunk kell ahhoz, hogy az egyházat nem lehet visszaszorítani a sekrestyébe. És ezért állítom,

hogy az egyház és a keresztény politika érték mellett érdekközösségben is van. Hadd mondjam el még egyszer: *Ha kétségbe vonható, hogy az egyháznak van társadalmi tanítása és küldetése, akkor nekünk kereszténydemokratáknak nincs politikai legitimációnk. Ha pedig nincs politikai legitimációnk, akkor nincs, aki megjelenítse az egyház társadalmi tanítását a közéletben, következésképpen az egyházat visszaszorították a sekrestyébe! De Jézus Krisztus nem a sekrestyébe küldte az egyházat, hanem a világba!* A világ minden részéhez. A tudományhoz, a művészethez és a politikához is.

És azt gondolom, hogy nekünk a feladatunk most ebben a korban, egy egészen sajátos dolog. Védelmeznünk a keresztény civilizációt. Számtalan támadás éri, tudatosan rombolják – szabadkőműves háttérrel – évszázadok óta. Ehhez jön az iszlám invázió Európában. Ebben a situációban kell a keresztény civilizációt védelmeznünk. Ezt a keresztény civilizációt védő harcunkat sokan támogatják, azok is, akik személyes életükben nem kapcsolódnak az evangéliumhoz, nem kapcsolódnak az egyházhoz. Fontos és szép dolog, hogy a keresztény civilizációt védjük. Na de az a helyzet, hogy a keresztény civilizáció önmagában csak olyan, mint a kagyló mézváza. Persze gyönyörű kagylók vannak. De hogyha kiürül az élő hit, akkor ez csak a mézváza lesz a kagylónak... *És mi nem pusztán a keresztény civilizációt akarjuk képviselni és védeni, mint egy történelemből itt maradt szép hagyományt, kultúrát, életformát, hanem élő hittel akar-*

juk megtölteni! És ezért mi kereszténydemokraták nem arra esküdtünk föl pusztán, hogy a civilizációnkat védjük, hanem arra, hogy Jézus Krisztusba vetett élő hittel nemcsak a kagyló mézsvázát, hanem az élő valóságot, magát az egész kagylót akarjuk megjeleníteni és a társadalom felé felkínálni!

Befejezésül engedjenek meg még egy gondolatot. Itt is, amikor jöttünk a zarándoklaton, akkor Ábel püspökatyával a Boldogasszony Anyánkat énekeltük. Úgy, hogy: Magyarországról, Kárpátaljáról, ne feledkezzél el szegény magyarokról. Nagyon fontos látnunk, hogy az egyetemes kereszténység és a nemzethez való hűség, az nem egymással szemben álló, hanem egymásra mutató valóság. Jézus Krisztus is büszke volt a nemzetére. A történelmünkben Szent Istvántól kezdve, ha végigtekintünk a szentjeinken, büszke hazafiak voltak, a katolikus egyetemességgel együtt! Tehát, *a keresztény tanítás tekintetében az egyetemesség és a nemzethez való hűség nem szemben áll, hanem egymásra mutat.*

Mondok egy történelmi példát. Mi magyarok, ha nem lett volna Szent István királyunk, akkor mi most nem lennénk itt. A magyarhoz hasonló többi keleti nép, a hunok, az avarok, a besenyők eltűntek a történelemből, mi pedig megmaradtunk. Miért? Attila király hun birodalma nem volt rosszabbul szervezve, mint a honfoglalás kori magyar törzsszövetség. Az avar kaganátus nem volt gyengébb, mint a Szent István kori magyar állam. Ők mégis eltűntek a történelemből, mi megmaradtunk. Miért? Azért, mert Szent István a kereszténység sziklafundamentumára építette fel a magyar

nemzet katedrálisát. És ezért nem fognak rajtunk az évszázadok.

A keresztény nemzetfelfogás két szélsőséget utasít el. Az egyik a nemzet-tagadás – legyen internacionalizmus vagy kozmopolitizmus –, ami nem tekinti értéknek a nemzeti létet. Mi értéknek tartjuk, hiszen az emberiség értékgazdagsága a nemzetek sokszínűségében áll fönn. De ugyanakkor elutasítjuk a másik szélsőséget, amit sovinizmusnak lehet nevezni, ami egy nemzet életjoga alapján tagadja más nemzetek, vagy nemzetiségek élethez való jogát. Mi azt mondjuk, hogy minden nemzet egyszeri és megismételhetetlen érték. Olyan érték, amit csakis az az adott nemzet adhat az egyetemes emberiségnek. És ezért minden nemzetnek az a küldetése, hogy a saját értékeit megőrizze, kimunkálja és felmutassa, mert ez az az értékgazdagság, amit egyedül és kizárólag az a nemzet adhat az egyetemes emberiségnek. Mert minden nemzet végeredményben Istennek egy gondolata!

A Szentírásban, ha végiglapozzuk, akkor látjuk az üdvtörténetet. Isten ószövetségi népének a történetét. De *Jézus Krisztusban minden népnek a története: üdvtörténétté vált.* És a mi dolgunk kereszténydemokratáknak az, hogy *a mi népünknek, a mi nemzetünknek a történelmét úgy éljük meg és úgy alakítsuk, hogy üdvtörténet legyen!* És a mi személyes életünket úgy, hogy úgy vegyünk részt a politikában, hogy ezáltal *üdvösségünket is munkáljuk!* Ezekkel a gondolatokkal köszönöm meg, hogy itt állhatok és szólhatok, és köszönöm a püspök atyáknak, az atyáknak azt a szellemi és lel-

ki hátteret, háttországot, amivel segítik a mi szolgálatunkat.

Hálás köszönet és a Jó Isten áldja meg az atyákat és áldja meg a mi kis pártunkat is. Köszönöm, hogy meghallgattak!

(Elhangzott a Kereszténydemokrata Néppárt Országgyűlési Frakciójának a pócsi Szűzanyához való zárandoklatán, Antológia Kiadó, 2021)

CURRICULUM VITAE*

1962. augusztus 8-án született Budapesten. Felesége, Menus Erzsébet Gabriella a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetemen végzett, a Szent Angéla Általános Iskola és Gimnázium ének- és zene-tanára, emellett karvezető, egyházzeneész. Gyermekük, Emese Borbála (1991) jogász, Botond Benedek (1994) közgazdász, Álmos Ágoston (1996) építészmérnök.

1981-ben érettségizett a Szilágyi Erzsébet Gimnáziumban. A rendszerváltozást megelőző években a Pázmány Péter Római Katolikus Hittudományi Akadémia civil hallgatója, 1991-ben teológusként doktorált. Ezzel párhuzamosan az Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karának hallgatója, 1992-ben szociológusi diplomát szerzett. A Pázmány Péter Katolikus Egyetemen 1996-ban címzetes egyetemi docensi kinevezést kapott. Vallásszociológiai tárgyú disszertációjával 1997-ben PhD tudományos fokozatot szerzett. 2011-től címzetes professzor az Óbudai Egyetemen, 2021-től tiszteletbeli doktor a Soproni Egyetemen. A Nyugat-magyarországi Egyetem Erdőmérnöki Karán MA szintű vadgazdálkodási diplomát is szerzett 2014-ben.

* Országgyűlési Almanach alapján, a Magyar Országgyűlés kiadása.

A Márton Áron Kiadó 2000-ben *Igenis, szólnunk kell!* címmel, a Szent István Társulat pedig 2013-ban *Egyházpolitika. Egyház és politika* címmel önálló könyvét jelentette meg. 2007-ben a Barankovics Alapítvány kiadásában látott napvilágot *Ius Resistendi*, 2008-ban az *Egyenes úton*, 2011-ben pedig a *Megharcolunk minden magyarért!*, 2013-ban *Két pogány közt*, 2017-ben az *Egy-millió* című könyve. *Megsejteni a Sejthetetlent* címmel verseskötete is megjelent.

Teológiai professzorai ösztönzésének nagy része volt abban, hogy közéleti pályára lépett, gondolkodására jelentős mértékben a pápai szociális enciklikák hatottak. 1989 tavaszán (újja)alapítója a Kereszténydemokrata Néppártnak. 2002-ben előbb pártelnök-helyetessé, majd 2003. június 28-án pártelnökké választották; tisztségében eddig ötször, legutóbb 2020. január 18-án kihívó nélkül választották újra.

1990-ben egyéni képviselőjelölt volt a budai várkerületben, majd a kormánypárti KDNP-frakció hivatalt vezetője és sajtószóvivője lett. Októberben listás önkormányzati képviselő és frakcióvezető lett Budapest II. kerületében. 1994-ben a várkerületben is indult, azonban az országos listáról szerzett mandátumával került be az Országgyűlésbe. 1994-től a törvényhozó testület jegyzője, a szociális és egészségügyi bizottság tagja, 1995-től frakcióvezető-helyettes. 1998 és 2002 májusa között a polgári koalíciós kormány Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériumának helyettes államtitkári rangú, egyházi ügyekért felelős vezetője volt. Ebben az időszakban szerveztek egyházi nemzetközi

csúcstalálkozót Magyarországon, rendezték a korábbi vitákat az Apostoli Szentszékkal, visszaállították a hitoktatás állami finanszírozását, megállapodást kötöttek a történelmi egyházakkal, biztosították a közfeladatokat ellátó egyházi intézmények államiakkal egyenlő finanszírozását és a szocializmus idején államosított egyházi ingatlanok visszaadását. Szerepe volt abban, hogy a Bizánci Szent Szinódus I. István királyt az ortodox kereszténység számára is szentnek ismerte el, amit a magyar egyházpolitika legnagyobb sikerének tart, hiszen az 1054-es egyházszakadás után István király az egyetlen közös szentje a keleti és a nyugati kereszténységnek.

2002-ben visszatért a törvényhozásba. 2006-ban a kalocsai választókerület egyéni mandátumáért szállt harcba. Az ezeréves katolikus érseki központban nem forgott veszélyben a győzelme. Emellett a Fidesz és a KDNP által közösen állított országos lista negyedik helyén szerepelt. Májustól a Fidesz- és a KDNP-frakciót egybefogó Magyar Szolidaritás Frakciónövetség társelnökeként a törvényhozási időszak végéig a kereszténydemokrata képviselőcsoport vezetője. Pártelnök-frakcióvezetőként főleg a napirend előtti politikai viták egyik főszereplője lett. „Frontpolitikusi” szerepéből következően gyakran érik politikai támadások, amelyek „inkább szórakoztatják”. Meg tudja különböztetni magában Semjén Zsoltot, és azt, ami ebből a „politikai termék”, amely persze értékrendileg összefügg, de érzelmileg nem azonos – nyilatkozta 2014-ben.

Számos szakmai és karitatív jellegű szervezet munkájában vesz részt. Egyházi munkáját a Magyar Katolikus Püspöki Kar 1994-ben Pro Ecclesia Hungariae kitüntetéssel jutalmazta. 1997-ben Pázmány Péter-emlékérmét kapott a katolikus egyetem tanácsától. 1998 decemberében II. János Pál pápa a Nagy Szent Gergely-rend lovagparancsnoki keresztjével, 2002-ben pedig a Szent Szilveszter-rend nagykeresztjével tüntette ki. 1998-ban lett a Szuverén Máltai Lovagrend nagykeresztos lovagja. Számára lelkileg fontos, hogy 2015-től a Karmelita Rendben (OCD) konfráter. 2000-ben Konstantinápoly egyetemes pátriárkája, I. Bartholomaios is kitüntette, tőle kapta az ortodoxia egyik legmagasabb elismerését, a Pammakarisztoszi Legszentebb Istenszülő Szent Keresztjét, valamint 2013-ban a Szent János Evangélista a Teológus elnevezésű érdemrendet, valamint 2017-ben az Elsőként Elhívott Szent és Dicsőséges Szent András Apostol keresztjét.

Pro Caritate-díjas. 2011. június 29-én az amerikai Ronald Reagan Elnöki Alapítványtól átvehette a Nemzetközi Szabadság Díjat.

2010 áprilisában már az első választási fordulóban nagy fölénnyel, jórészt új ellenfelekkel szemben, a voksok 58 százalékaival megvédte kalocsai egyéni mandátumát. A konzervatív pártszövetség Bács-Kiskun megyei listavezetésén túl az országos lista előkelő ötödik helyén indították. Május 29-én, a második Orbán-kormány megalakulásakor miniszterelnök-helyettesként a kormányfő első, egyben általános helyettese lett. Emellett a nemzetpolitikáért és egyházdiplomáciáért felelős tárca

nélküli miniszteri megbízatással végzi kormányzati munkáját. Kezdeményezője – és vezérszónoka – volt az állampolgárságról szóló törvény május 26-án nagy többséggel elfogadott módosításának, mely lehetővé tette a határon túl élő magyarok számára a kettős állampolgárság megadását. Szerepe volt Magyarország Alaptörvényének kidolgozásában.

2014. április 6-án a kormányzópartok közös országos listájának második helyéről kapott újabb mandátumot. A júniusi kormányalakuláskor megőrizte mindkét – általános miniszterelnök-helyettesi és nemzetpolitikáért felelős tárca nélküli miniszteri – posztját. Nyolcéves kormányzati tevékenysége során egyik kezdeményezője nagypéntek munkaszüneti nappá nyilvánításának. Természetes büszkeséggel tekint a nemzetegyesítés kialakuló politikai rendszerére. 2017. november 10-én a Magyar Állandó Értekezleten jelentette be, hogy letette az esküt az egymilliomodik új magyar állampolgár.

2018. április 8-án a Fidesz–Kereszténydemokrata Néppárt – harmadszorra is – kétharmados többséggel nyerte meg a parlamenti választásokat, az országos lista második helyéről szerzett újabb mandátumot. Orbán Viktor negyedik kormányában ismét általános miniszterelnök-helyettes, nemzetpolitikai, nemzetiségpolitikai, egyházpolitikai, egyházdiplomáciai miniszter. 2021-ben kormányzati felelőse az „Egy a Természettel” Vadászati és Természeti Világkiállításnak és az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusnak.

TARTALOMJEGYZÉK

A centrális erőter	7
Össz nemzeti paradigma	15
Az iszlám invázióról és a migrációpártiak mesterkedésének céljáról	18
Nándorfehérvár és Lepanto	22
Keresztényüldözés keleten és nyugaton	23
Nemzetiségpolitika	25
A vadászat védelmében	27
A mi templomaink egyikéből sem lesz se szupermarket, se mecset!	32
A rendeleti kormányzásról és a lelki patikáról	34
A honosítás műve maga a történelem	39
Trianon	43
Szolgáló lány, nem főnöknő	50
Minden nemzet Isten egy gondolata	51
A balliberális oldal saját deviáns élethelyzetéből csinál politikai ideológiát	61
Gyászbeszéd Balázs Fecó temetésén	65
Ignorantia imbecillis	69
Prófétai jel	71
Mysterium fidei	72
Egy a természettel	81
A kereszténydemokrata politikáról és a keresztény politikusról	90
Curriculum vitae	107

SEMJÉN ZSOLT MŰVEI

Megsejteni a Sejthetetlent *(versek)*

Legeza Kiadó, 2018

Igenis, szólnunk kell!

Márton Áron Kiadó, 2000

Ius Resistendi

Barankovics Alapítvány, 2007

Egyenes úton

Barankovics Alapítvány, 2008

Megharcolunk minden magyarért!

Barankovics Alapítvány, 2011

Két pogány közt

Barankovics Alapítvány, 2013

Egymillió

Barankovics Alapítvány, 2017

Földön és égen

Antológia Kiadó, 2018

75 éves a Kereszténydemokrata Néppárt
– dokumentumfilm 7 nyelven

ANTOLÓGIA Kiadó és Nyomda Kft.
A kiadásért felel: Lezsák Sándor

Készült Lakiteleken a 2021. évben
Megjelent 7,5 (A/5) ív terjedelemben
Felelős vezető: Agócs Sándor
ügyvezető igazgató

ISBN 978 615 5862 84 7

